

Asa Alonzo Allen

evangélista

ISTEN CSODATEVŐ EREJÉNEK ÁRA

Tartalomjegyzék

Ajánlás.....	2
Előszó.....	2
Bevezetés.....	3
1. Fejezet. Isten csodatevő erejének ára.....	3
2. Fejezet. „Elégedjen meg a tanítvány azzal, ha olyan lesz, mint a (tanító)mestere és a (rab)szolga, mint az ura.”.....	8
3. Fejezet. Mert amikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a Mestere.....	10
4. Fejezet. Legyetek azért tökéletesek.....	14
5. Fejezet. Krisztus a mi mintaképünk.....	19
6. Fejezet. Önmegtagadás.....	22
7. Fejezet. A kereszt.....	25
8. Fejezet. Alább kell szállnom.....	27
9. Fejezet. Neki növekednie kell.....	30
10. Fejezet. Haszontalan szavak és buta beszéd.....	32
11. Fejezet. Szánjátok oda a ti testeteket.....	35
12. Fejezet. Isteni természet részesei.....	37
13. Fejezet. Egyéni dolgok.....	39

Ajánlás

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet mindazoknak, akik komolyan követik Krisztust, akiknek az a vágyuk, hogy szabadulást vigyenek a kárhozát útján járóknak, a betegeknek és millióknak, akiket az ördög gyötör.

Azért imádkozom, hogy Isten használja fel ezt az írást saját dicsőségére, sokaknak áldására és szabadítására, csodatevő erejének munkája által.

Előszó

A. A. Allen evangélista könyve: „Isten csodatevő erejének ára” igen időszerű könyv. Nem rövid metszetet ad az erőhöz, vagy a hithez, sem a kereszttől, hanem minden oldalon világosan látható az ára, valóban erős gyógyszer. Keserű a test és az én számára, de biztos gyógyszer az erőtlenségnek, hogyha megtörve hittel elfogadja.

Százak nyertek áldást ennek a sugárzó, Istentől hatalmasan felkent embernek alázatos szolgálata folytán. Azok az igazságok, melyek ebben a könyvben vannak leírva, számára élő valóság. Ő megfizette az árat „és prédikációit Isten jelek követésével áldotta meg”. Amerre csak járt, ezek a prédikációk pontosan úgy, amint ő azt prédikálja, ébredést hoznak az emberi lelkekben. Jó dolog, hogy ezek az életet megváltoztató, Szellem által adott üzenetek nyomtatásban megjelenjenek. Hiszem hogy ezeket fog átformálni valóságos „Cselekedetek könyve”-beli szentekké, amint ezeket a lapokat figyelmesen, imádkozva és engedelmesen olvassák.

Hiszem, hogy ezt a megrázó könyvet széles körben örömmel fogadják majd.

Noah H.C. lelkész

Bevezetés

Isten kegyelméből osztályrészemül jutott az, hogy Isten egyik nagy embere közelében élhessek, mivel Isten élettársául és munkatársának választott engem szolgálatának kezdetétől fogva.

Az évek folyamán, mint sok ezreket, engem is lelkesített az Ő hite. Láttam, miként bontakoztak ki életében és szolgálatában azok az igazságok, amelyekről ez a könyv szól. Egy kicsi kezdettől fogva mostanáig hite és hűséges szolgálata által ezrek nyertek szabadulást. Keresztyén élete folyamán igen komoly igyekezete volt, hogy megismerje és cselekedje Isten akaratát. Meg vagyok róla győződve, hogy ezért fejlődött ki az ő szolgálata.

Nem volt könnyű, mint ifjú asszonynak, mikor ételt készítve vettem észre, hogy férjem hazaérkezett, hogy Istennel egyedül lehessen könyörgésben és böjtöléssel. Melegen ajánlom, hogy komolyan és hűségesen kövessék példáját annak, akinek szolgálata eredményes. Keresd Istent szorgalmasan, amíg meg nem hallgat és válaszol neked, és elvezet téged a teljesebb szabadítószolgálatra.

A szerző neje és munkatársa: Lexie E. Allen

1. Fejezet

Isten csodatevő erejének ára

Hogy milyen sokáig voltam imakamrámban? Napokon át, vagy csak órák hosszán át? Úgy tűnt nekem, hogy napok múlva hallottam, amint kérésemre feleségem kinyitotta a kívülről rám zárt ajtót. Mit gondolhat rólam, hogy olyan sokáig elzárkóztam tőle? Napok voltak ezek, vagy órák csupán? Voltam-e valahol Istennél? Hát felel Isten? Valóban kielégíti Isten lelkem szomjúságát, vagy be kell látnom, hogy újra vesztettem, mint már olyan sokszor azelőtt? Nem. Itt maradok egészen addig térdeimen, míg Isten nem válaszol, vagy inkább belehalok ebbe! Hát nem azt mondja Isten Igéje: „Akik az Úrban (Jahve) bíznak, erőt váltanak (emberiről – istenire), szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak el, járnak és nem fáradnak el.”? (Ézsaiás 40,31)

A feleségem nyitotta ki az ajtót? Nem, még mindig be volt zárva. De világosság van. Honnan jön a világosság? Ekkor kezdtem felfogni azt, hogy a világosság, mely kamrámban árad, Isten dicsősége volt. Nem a kamrám ajtaja nyílt meg, hanem a menny ajtaja.

Isten jelenléte olyan valóságos és olyan hatalmas volt, azt éreztem, hogy mindjárt ott a térdeimen halok meg. Ha Isten még közelebb jön hozzám, nem bírnám ki! Mégis kívántam és akartam. Nem csodálom, hogy amikor Pál hasonló körülmények között volt „földre esett” (Csel. 9,4). Nem csoda, hogy János azt írja: „amikor megláttam Őt, a lába elé hullottam, mint egy halott.” (Jel. 1,17)

Ez a válasz? Szólni fog hozzám Isten? Ennyi év után végre kielégíti vágyakozó szívemet? Isten hatalmas jelenlétében mindenről elfeledkeztem. Remegtem. Látni szerettem volna, majd attól féltem, hogyha meglátom – és hirtelen rádöbbszem –, ha meglátom, akkor meghalok! Elég volt számomra jelenléte.

Ekkor megszólalt. Hangja, mint a forgószél. Isten volt! Ő beszélt velem. Ez volt a dicsőséges válasz, amelyet annyira kívántam, és amelyet megtérésem óta vártam, 23 éves korom óta. Igen, ez volt az, ami után kiáltott vágyakozó lelkem azóta, hogy Isten elhívott szolgálatára.

Olyan határozott és bizonyos volt a szolgálatra való elhívásom, hogy abban nem tudnék kételkedni. Megtérésemtől kezdve Isten annyira világossá tette előttem a szolgálatra való elhívásomat, bár az életem nem volt előkészület a szolgálatra.

Megtérésemtől kezdve éreztem, szükségem van arra, hogy sokat tanuljak, ha valaha be akarom tölteni Isten hívását. Ezért sok órán át olvastam a Bibliát és kerestem, hogy megértsem annak üzenetét és jelentését. Az én egyszerű, tudatlan lelkem számára az volt Isten, amit Ő mondott és úgy láttam, hogy egyenesen hozzám szól az Igében: „Menjetek és hirdessétek! Közel van a mennyek Országa. Gyógyítsatok betegeket, támasszatok fel halottakat, tisztítsatok meg a leprásokat, üzzetek ki démonokat. Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok” (Máté 10,7) Minden hozzátartozott a szolgálatra való elhíváshoz és mégsem láttam, hogy ezt

teljesítik. Magam is erőtlén voltam arra, hogy Krisztusnak ezt a parancsát teljesítsem. Mégis tudtam, hogy lehetséges, mert Krisztus nem parancsol olyat, amit nem lehet teljesíteni.

Megtérésem előtt nagyon keveset tudtam Istenről és Igéjéről, még a Ján. 3,16-ot sem tudtam elmondani. A négy evangélium nevét sem ismertem. A methodista egyházban, ahol megtértem, és amelynek tagja lettem, nem tanítottak arra, hogy várjam a Szent Szellem keresztséget, amint az első tanítványok kapták pünkösöd napján, sem azt nem tanították nekem, hogy a Márk 16,17-19-ben említett jeleket várjam, mint hívó ember. Azt tanították, hogy higgyek az Úr Jézus Krisztusban az üdvösségre, hogy üdvösséget nyerjek és megszabaduljak a bűn kárhozátától. Azután amint kutattam az írásokat, azért imádkoztam, hogy a legnagyobb áldásokat megnyerjem általa. Az Úr kezdte előttem feltárni a Szent Szellem keresztség igazságát, azokat a jeleket, amelyek a Szellem ajándékait és Isten természetfeletti ajándékait követik.

Nemsokára egy pünkösdi gyülekezetbe vezetett Isten, ahol kis mértékben látni kezdtem Isten áldásait és a Szent Szellemnek különféle megnyilvánulásait. Ezeken az összejöveteleken meggyőződtem arról, hogy be kell töltenem Szent Szellemmel és ezért komolyan imádkozni kezdtem érte Istenhez.

Harminc nappal megtérésem után csodálatosan betöltött a Szent Szellem egy Isten gyülekezete táborozása alkalmával (Assemblies of God – Pünkösdi gyülekezethálózat). Idegen nyelveken szóltam, ahogy a Szent Szellem adja a kijelentést.

Azt olvastam: „azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, (fel)hatalma(zás)t fogtok kapni” (Csel. 1,8). Biztosra vettem, hogy a Szent Szellemmel való betöltetés által azonnal lesz erőm gyógyítani a betegeket és csodákat cselekedni. Nemsokára rájöttem arra, hogy többre volt szükségem, mint a Szellem keresztségre ahhoz, hogy ezek bekövetkezessenek. A Szellem keresztség hozzáférhetővé teszi az utat ehhez az erőhöz, de a Szellem gondoskodik a csatornáról, amelyen keresztül ez az erő működhethet. Éreztem, hogy bírom kell ezt az erőt, mert tudtam azt, hogy Isten soha senkit nem hívott el az evangélium hirdetésére, a betegek gyógyításának parancsa nélkül.

A Szent Szellem erejét a villamos erővel lehet összehasonlítani. Amikor valakit betöltött a Szellem, olyan ez, mintha beszerelné házába a drótokat és kapcsolatot létesítene az áramszolgáltatással.

Sokan a villamosságot csupán világításra használják. Nem élnek a nagy lehetőségek előnyével, az elektromos készülékek használatával. A Szellem ajándékait hasonlítjuk a készülékekhez. Ha újabb ajándékokat kapunk, könnyebben végezhetünk el többet. Nem az erő változott meg, hanem hatásosabbá vált. Isten nem szándékozott sohasem renegállni, ha az ő népét betöltötte Szent Szellemmel. Ez még csak a kezdet. „Törekedjete értékesebb adományokra!” (1.Kor. 12,31)

Láttam, hogy ez az útja annak, hogy nagyobb teljesítményt érvünk el Isten szolgálatában.

Megtérésem után két évvel boldog házasságot kötöttem és megkezdtem szolgálatomat.

Több mint egy éven át feleségem és én prédikáltuk ezt a dicsőséges evangéliumot, a Szent Szellemmel való keresztséget, Krisztus második eljövételét és az isteni gyógyítást. Minden ébredési összejövetelen egy héten két estét szántam az isteni gyógyítás prédikálására és a betegségekért való imádkozásra. Ebben az időben sok csodálatos gyógyulást láttunk, mert Isten tiszteli az ő igéjének hirdetését. De tudtam, hogy Isten tervében nagyobb dolgok vannak számomra és hittem azt, hogy a jövőben azok valósággá válnak életemben.

Gyakran kutattuk feleségemmel együtt az írást, s mindinkább meggyőződünk arról, hogy Isten ígéretei: a jelek bekövetkezése, a Szent Szellem ajándékai, a gyógyítás és a csodák, ma nekünk szólnak. Azt is láttuk, hogy az Isten által ígért erő nincs nálunk. Tudtuk, hogy igei oka van annak, amiért hiányzik nálunk ez az erő, mivel Isten nem szokott hazudni, a hiba bennünk van!

Mikor az első gyülekezetben (Tower Memorial Assembly of God – Holly-ban), Coloradóban voltam lelkipásztor, az „Isten Gyülekezetei” egyházban (Assemblies of God – Pünkösdi gyülekezethálózat), elhatároztam azt, hogy hallanom kell a mennyből és meg kell tudnom, mi az oka, hogy szolgálatomat nem erősítették meg jelek és a csodák.

Bizonyos voltam abban, hogyha böjtölök és imádkozom, Isten valami módon szólni fog hozzám és megmutatja, mi az ami Isten csodatevő erejét elzárja az életemből, annyira szomjúhoztam az életemben Isten ereje után, hogy úgy éreztem, nem tudnék fölmenni a szószekre, nem tudnék újra prédikálni addig, amíg nem hallom Isten szavát, és ezt a tervemet elmondtam a feleségemnek is. Ekkor volt életem legnagyobb csatája a sátánnal. A sátán eltökélte azt, hogy én ne böjtöljek és imádkozzam mindaddig, amíg választ kapok Istentől. Sokszor megzavart és kicsalt valamilyen ürüggyel az imakamrámból. A sátán tudta azt, hogyha egyszer

valóban kapcsolatba kerülök Istennel, nagy kára lesz abból az ő országának, ezért mindent, ami hatalmában állt, megtett, hogy megakadályozzon engem abban.

Nap-nap után bementem imakamrámba azzal az elhatározással, hogy mindaddig ott maradok, amíg Isten nem szól hozzám, de mindig felelet nélkül jöttem ki.

A feleségem ismételtén így szólt hozzám: „Azt gondoltam, ez alkalommal bent maradsz addig, amíg feleletet kapsz.” Majd kedvesen rám mosolygott és így szólt: „A szellem ugyan kész, de a hústest erőtlén.” (Máté 26,41; Márk 14,39)

Én minden alkalommal ezt válaszoltam neki: „Édesem, valóban addig akartam imádkozni, de...” Úgy látszott, hogy mindig volt ok, amiért nem tudtam bent maradni addig, amíg felelet nem jön. Mindig azzal nyugtattam meg magam, hogy majd holnap. Akkor majd kedvezőbb lesz a helyzet. Az Úr bátorította a szívemet azáltal, hogy emlékeztetett Dánielre, miként tartott ki 21 napig böjtölve, könyörgésben és kicsavarta a választ sátán kezéből, bár három hétig tartott. (Dániel 10,1.12.)

A következő nap újra térdeimen voltam az imakamrámban. Azt mondtam a feleségemnek, hogy többé nem jövök ki addig, amíg szót nem hallok Istentől. Valóban így gondoltam, ahogy mondtam. De néhány órával később, amint megéreztem az étel illatát, melyet feleségem magának és kisfiúknak készített, hamarosan kimentem szobámból, bementem a konyhába és azt mondtam: „Minek van ilyen jó illata, drágám?” Amint leültem az asztalhoz, pár pillanat múlva Isten szólt a szívemhez. Csupán egy falatot vettem és abbahagytam. Isten szólt hozzám. Tudtam, hogy mindaddig, amíg nem kívánom mindennél inkább azt, hogy Isten feleljen nekem, jobban, mint az ételt, mint a test kívánságának teljesítését, addig Istentől nem kapok feleletet arra a kérdésre, mely a szívemben volt.

Hirtelen fölkeltem az asztaltól és így szóltam a feleségemhez: „Drágám, most komolyan veszem nagyon a dolgot! Visszamegyek a szobámba és mindaddig ott maradok, amíg Isten nem felel!” - Egy óra múlva kopogni fogsz nekem, hogy nyissam ki az ajtót. Tudta, hogy már olyan sokszor mondtam, hogy ez alkalommal mindaddig várok, míg feleletet nem kapok. Már kezdett azon tűnődni, hogy tudok-e igazán győzni a hústest fölött a sátánnal szembeni harcban. Mégis hallottam, hogy rám zárja az ajtót. Mielőtt otthagytott azt mondta: „Amikor kopogsz bentről, bármikor kiengedlek.”

Azt feleltem: „Nem fogok mindaddig kopogni, amíg nem érkezik meg a válasz, amit oly régen várok.” Végre elhatároztam azt, hogy mindaddig ott maradok, amíg az Isten mindenáron nem válaszol.

Órák hosszat harcoltam az ördöggel és a hústesttel az imakamrámban. Sokszor úgy volt, hogy szinte föladtam a harcot. Úgy tűnt, mintha napok teltek volna el és igen lassan haladtam előre. Sokszor kísértett az, hogy elégedjek meg azzal, ami van, hagyjam abba az egészszet és folytassam úgy, mint azelőtt. De a lelkem mélyén meg voltam győződve arról, hogy sohasem tudnék azzal megelégedni. Megpróbáltam és láttam, hogy ez nem elég.

Nem! Itt maradok mindaddig, amíg Isten nem válaszol, vagy inkább meghalok!

Ekkor Isten dicsősége kezdte betölteni a helységet. Nem tudom mennyi ideje voltam már a kamrában, mielőtt ez megtörtént, de ez nem fontos. Nem fontos azt tudnom. Tudom, hogy mindaddig imádkoztam.

Bárcsak szólna hozzám most! Ó, bárcsak most válaszolna egyetlen kérdésemre: „Uram, miért nem tudok betegeket gyógyítani? Miért nem tudok csodákat tenni a Te nevedben? Miért nem követik szolgálatomat jelek úgy, mint ahogyan követték Péterét, Jánosét és Pálét?”

Ekkor, mintegy forgószelet, hallottam a hangját! Isten volt! Ő beszélt velem. Ez volt a csodálatos válasz, amelyre oly rég vártam.

Jelenlétében úgy éreztem magam, mint a legkisebb kavics az óriási szikla lábánál. Úgy éreztem, hogy méltatlan vagyok, hogy halljam a szavát. De Ő nem azért szólt hozzám, mert én méltó vagyok rá. Azért szólt, mert szükségben voltam. Századokkal ezelőtt megígérte, hogy gondoskodni fog erről a szükségéről. Ez annak az ígéretnek a beteljesítése. Úgy tűnt, hogy Isten olyan gyorsan beszél és olyan sok mindenről, hogy soha többé nem tudok rá emlékezni. Mégis tudtam, hogy sohasem tudnám elfelejteni azt. Isten egy listát adott nekem, azokról a dolgokról, amelyek közötttem és az ő ereje között állnak. Mindannyiszor, amikor újabb követelmény került a listára, azt egy rövid magyarázat, prédikáció követte, amely megmagyarázta a követelményt, és annak fontosságát.

Úgy tűnt, hogy amit Isten mond, abban sok minden úgy hangzik, mint az Ige. Tudtam, hogy némelyik az Ige, de az első három, ezek a Bibliában volnának?!

Ha tudtam volna, hogy olyan sok megjegyezni való lesz, vittem volna magammal papírt és ceruzát. Nem tudtam, hogy Isten ilyen határozott módon szól hozzám és ilyen hosszú listát sorol föl nekem. Soha nem sejtettem, hogy ennyire szűkölködöm Isten dicsősége nélkül. Nem is gondoltam, hogy ennyi minden van az életemben, ami kétséget okoz és a hitemet gátolja.

Mialatt Isten tovább beszélt hozzám, a zsebemben ceruzát kerestem. Végre találtam egy kicsit, de ki volt törve a hegye. Gyorsan kihegyeztem a fogammal. Aztán egy darab papírt kerestem. Nem találtam. Hirtelen eszembe jutott az a papírdoboz, amelyben a téli holmik vannak. A dobozra írok. Végre elkészültem!

Kértem az Urat, hogy előlről kezdje az egészet, hadd írjam föl azt egyenként. Kértem, hogy elég lassan beszéljen, hogy mind felírhasam.

Isten újra elkezdte az elejétől és egymástán mondta azt a sok mindent, amit már megemlített. Ahogy Isten mondta nekem, mindent úgy írtam le.

Amikor az utolsó követelményt fölírtam a listára, Isten újból szólt és azt mondta „Ez a válasz. Hogyha a megszentelődés és engedelmisség oltárára az utolsó követelményt is ráhelyezted életedben, akkor nemcsak betegeket fogsz gyógyítani, hanem az én nevemben démonokat fogsz kiűzni. Amint Igémet hirdeted, hatalmas csodákat látsz majd, mert én hatalmat adtam nektek minden ellenséges erő fölött!” Ugyanakkor Isten azt is kijelentette nekem, hogy ugyanazok a dolgok, amelyek eddig szolgálatomban akadályok voltak és amelyek Istent megakadályozták abban, hogy velem együtt munkálkodjon és az Igét jelekkel és csodákkal kísérje, ugyanazok gátolnak ezeket is szolgálatukban. Most kezdett újra sötétedni a szobám. Éreztem, hogy Isten hatalmas ereje emelkedik. Néhány pillanatig jelen volt még, és hirtelen egyedül maradtam. Egyedül, de mégsem egyedül.

Remegtem Isten hatalmas jelenlétének hatása alatt. Szorítottam a kartondoboz végét a sötétben, – amelyre írtam. A sötétben letéptem azt a darabot, amelyre jegyeztem. Kezembe volt a lista. Végre ott volt az az ár, amelyet Isten erejéért kell fizetnem életemben és szolgálatomban. Isten csodatevő erejének a nyitja!

Izgatottan kopogtattam a bezárt ajtón. Újból és újból zörögtem. Végre hallottam, hogy jön a feleségem. Kinyitotta az ajtót. Abban a pillanatban, amikor meglátott engem, tudta, hogy találkoztam Istennel. Az első szava az volt: „Megkaptad a választ!”

„Igen drágám. Isten meglátogatott a mennyből és itt a felelet!”

Kezeimben volt a régi, barna kartondoboz darabja a felelettel és hittel, amely olyan sok órai böjtölés, könyörgés és várakozásba került.

Tizenhárom tétel volt a listán, amikor kijöttem a kamrámból, de mielőtt megmutattam volna feleségemnek, kettőt kiradíroztam, mert ez a kettő annyira személyes volt, hogy még a feleségem sem tudhatja, mi volt az. Soha nem is kérdezte, mert megértette, hogy arról csak én tudhatok és Isten.

A megmaradt tizenegyet tartalmazza ez a könyv. Minden egyes követelménynek egy fejezetet szántam. Ha te is vágyódsz Isten hatalmas erejére az életedben és szolgálatodban, hiszem, hogy akkor ezek a gondolatok lelkesíteni fognak téged és Isten hozzád is szól, mint ahogy velem tette. Új győzelemre vezet és jobban fog használni téged ezáltal a könyv által.

Amióta azon a napon Isten szólt hozzám az Imakamrámban, azóta sok napot szakítottunk le már a naptárról. Sőt több új naptár is került már annak a helyére. Amint telt az idő, egyenként kihúztam a pontokat a listáról. Végre már csak kettő maradt. Azt mondta a sátán: „Tizenegyet kitöröltél, de ezt a kettőt soha nem fogod kitörölni. Legyőztelek!”

De Isten kegyelme által azt mondtam az ördögnek, hogy hazudik. Ha Isten azt mondta, hogy mind ki fogom törölni azokat, akkor Isten segít nekem ebben!

Mégis úgy látszott, hogy nem leszek képes sohasem áthúzni a két utolsót.

Soha nem felejttem el azt a napot, amikor megnéztem a listámat és láttam, hogy – dicsőség Istennek –, már csak egy dolog van rajta! Ha azt is kihúzhatom majd, akkor igényelhetem Isten ígését.

Kellett nekem ez az ígés! Milliók szenvedtek betegen, gyötrődtek, akiken az orvostudomány nem tud segíteni. Kell hogy valaki elvigye hozzájuk a szabadítást. Arra hívott el Isten, hogy elvigyem a szabadítást az embereknek. Isten az evangélium minden szolgáját ugyanerre hívta el! (Ezékiel 34,1-4)

Amint az Államokban utaztam, több alkalommal Isten kiöntötte Szellemét bizonyos mértékben. Mégis tudtam, hogy amikor a legutolsó pontot is kitörölhetem a listáról, akkor olyan csodákat láthatok majd,

amilyeneket soha azelőtt nem láttam. Ugyanakkor türelmesen küzdöttem a győzelemért. Bízom, hogy Isten elhozza ezt a győzelmet. Bízom, hogy amikor az enyém lesz, Isten megdicsőíttetik és másokat is fölbátorít majd, hogy keressék Isten erejét. Mikor ezeket a sorokat írom, a „Visszatérés Isten gyógyításához” nevű ébredési szolgálatot végzem van Oakland-ban. Azt mondják, hogy Oakland történetében ez a legnagyobb ébredés. Százak mondják, hogy még sohasem látták Isten erejét ilyen hatalmas erővel működni. Már ötödik hete tartjuk ezeket az összejöveteleket. A fokozódó érdeklődés és növekvő látogatottság miatt folytathatnánk ezt az összejövetelt akármeddig. Estéről-estére Isten dicsőségének folyama annyira elárasztja az összejöveteleket, hogy sokan tesznek bizonyosságot arról, hogy Isten egy pillanat alatt meggyógyította őket. A gyógyulások között némely eset igazán csodának nevezhető, mint pl. külső daganatok eltűnnek, bénák meggyógyulnak. Éreztem, hogy Jézus nevében, kezem érintése folytán eltűnt a golyva.

Sok ezren kiáltják Jézus dicsőségét, amikor vakok látnak. Az egyik asszony így tett bizonyosságot: „Olyan volt, mintha a sötét szobából a napfényre jöttem volna ki.” Imádkoztunk egy asszonyért, akinek torok betegsége volt. Pillanatokon belül kiszaladt a teremből. Amikor visszaérkezett, bizonyosságot tett, hogy az imádkozás után valami feljött a torkából a szájába. Ezért szaladt ki a teremből a mellékhelyiségbe. Valami vadhús öklendezett fel (kétségtelenül rák), sárgásfehér színűt. Ökölnyi nagyságú sérvék egy éjszaka folyamán eltűntek. Rák, süketség, daganat, golyva, cukorbetegség, minden ismert és ismeretlen betegség eltűnik, amikor Jézus nevében kezünk a betegekre tesszük. A gyógyulások valóságát gyakran orvosi igazolvány és röntgen is alátámasztja. Szent félelemben csodáljuk a csodákat, amelyeket Isten ereje végez estéről-estére az összejövetel kezdetétől fogva. Százak szabadultak meg az ellenség hatalmából és nyertek üdvösséget, gyógyulást, vagy betöltettek a Szent Szellemmel. Ezeken az összejöveteleken lehetetlen volt az úgynevezett „gyógyulás sora”. Legalább 90%-a azoknak, akikre kezünk ráhelyeztük, Isten hatalmas ereje alatt földre borult. Van, aki néhány lépést tesz táncolva, vagy mámorosan imbolyog a Szellem alatt, utána elesik. (Jer. 23,9) Ilyen körülmények között lehetetlen, hogy egymás után, sorban vonuljanak az emberek.

Isten hatalmas ereje mozgatja meg az embereket. Ez ugyanaz az erő, amelynek következtében János Jézus „lábai elé esett, mint egy halott.”

Sokan mondják, hogy a legfeltűnőbb az, hogy ezeken az összejöveteleken a betegek olyan nagy százaléka nyer csodálatos gyógyulást. Szerény becslés szerint legalább 90%-a gyógyul meg csodálatosan azok közül, akikért imádkozunk. A ma esti istentisztelet a „Szent Szellem estéje” volt. A Kálvária templom zsúfolásig megtelt emberekkel, az oltárpádok is tele voltak. (Ezt hajnali 2 órakor írom, egy nagy Szent Szellem szolgálat után.) Egyedül az örökkévalóság mutatja majd meg, hányan teljesedtek be, vagy töltettek be újra Szent Szellemmel. Kijelentettük, hogy ezen az összejövetelen a Csel. 8,17. szerint kézrátétel lesz azok számára, akik a Szellemmel való betöltésre vágnak. A prédikáció után mindazok, akik még nem teljesedtek be a szolgálat alatt, lejöttek a padok melletti sorokba. Kevés híján majdnem mind a kézrátétel után Jézus nevében azonnal földre borult. Milyen szokatlan látvány volt, amerre csak néztünk, ott voltak az Úr legyőzöttei. Édeesebb volt a mennyei zenénél, amikor az engedelmes hívők együttes imában új nyelveken kezdtek beszélni és dicsőítették Istent. (Márk 16,17, Csel. 10,46)

Bár nem mondom azt, hogy bírom a gyógyítás ajándékát, – ezeken az összejöveteleken százak gyógyultak meg csodálatosan, ahogy a mostani összejöveteleken is. Bár nem merem állítani azt, hogy egyetlen adományom is van a Szent Szellemtől, vagy hogy volna erőm, hogy közöljek bármely adományt másokkal, mégis ezeken az összejöveteleken, valamint a többi összejövetelen estéről-estére a Szellem minden ajándéka működik.

Sokan gyakorolják a Szellem ajándékait anélkül, hogy előzőleg kézrátételben részesedtek volna, vagy prófétai kijelentést nyertek volna.

Isten megerősíti az Igéjét jelekkel és csodákkal. Miért történt szolgálatomban ilyen változás? Azt kérde: Miért? – Nem jöttél még rá?

Ki lett törölve a listán, amelyet Isten adott nekem, a legutolsó pont is végre. Hallelujah! Sokszor már majdnem fölhagytam azzal, hogy azt a pontot is kihúzhatom a listáról. Az utolsó pont kihúzásával megjött az Isteni ígélet beteljesedése. Betegek gyógyulnak, démonok üzetnek ki, hatalmas csodák történnek Jézus nevében az Ige hirdetése alatt. A következő részek azokról a követelményekről szólnak, amelyeket Isten adott nekem és mindazoknak ajánlom, akik éheznek Isten csodatevő erejére.

2. Fejezet

„Elégedjen meg a tanítvány azzal, ha olyan lesz, mint a (tanító)mestere és a (rab)szolga, mint az ura.”

Milyen különös szavak ezek! Miért mondja ezeket Isten nekem? Valahogy úgy tűnt, mintha ezeket a szavakat már valahol olvastam volna. De hol? (Később fölfedeztem, hogy ez egy bibliai idézet – Máté 10,24) De ezt most egyenesen nekem mondja Isten. Ez a hang volt az, amely Fülöppel beszélt. (Csel. 8,29) „Eredj oda – szólta a Szellem Fülöpnek – és csatlakozzál ehhez a szekérhez!” Ezt a hangot hallotta Péter: „Amit Isten megtisztított, te ne tartsd tisztátalannak!” (Csel. 10,15) Azt a hangot, amelyről Isten Igéje szól, ma is halljuk. „Ma, ha esetleg az ő szavát hallani fogjátok, meg ne keményítsétek szíveteket, mint az elkeseredéskor, az istenkísértés napján a pusztában,” (Zsid. 3,7-8) Én most Isten hangját hallottam. Pillanatnyilag mindenkiről megfeledkeztem, akiknek szintén szól ez az üzenet. Megoldást kértem az Úrtól problémámban és most megadta a választ.

Mindenek előtt tudnom kell azt, hogy soha senki nem lehet nagyobb, mint a Mester: Jézus.

Azt gondolod, hát ebben nincs semmi különös. Az biztos, hogy senki nem is akar nagyobb lenni, mint ő. Várjunk csak! Lehet, hogy rájössz, hogy éppen úgy, mint ahogy én is, keresed és várod azokat a dolgokat. Ilyen ígéretet olvastam az Igében: „Ámen, Ámen mondom nektek, aki hisz bennem, ugyanazokat a dolgokat (munkákat) teszi majd, amelyeket én teszek (és) nagyobbakat is tesz majd, mivelhogy én az Atyámhoz megyek” (Ján. 14,12)

Bár érthetetlen volt, hogy is tudna bárki nagyobb csodákat tenni, mint amilyeneket Jézus cselekedett, de az írás mégis ezt mondja. Sokszor tűnődtem ennek az Igének jelentőségén. Az a gondolat, hogy a tanítvány nagyobb csodát tudna végbevinni, mint Mestere, hihetetlennek látszott. Most láttam meg, hogy ez az ígéret, mint Istennek minden ígérete: igaz, hogyha azt helyesen értjük meg. Nagyobbakat is fog tenni azoknál. Úgy érte, hogy Jézus egy volt csupán, aki az idő és távolság keretei között kis környezetben néhány emberrel tehette meg mindezeket. Azok, akik Benne hisznek, sokan vannak. A Benne hívők az egész világon szétszórva élnek. Modern tanítványai közül többen körülutazták már a földet, több ezreknek prédikálták az Igét hangszórókon át és beláthatatlan hallgatóság előtt a rádión keresztül, nagyobb sokasághoz viszik a szabadítást, mint Jézus. Míg Jézus százakat ért el, tanítványai több ezret. Ugyanaz az erő munkálkodik ma is, mint akkor Jézus által, csak nagyobb mennyiségben (de nem minőségben). Minden hívőn át olyan módon, mint ahogy a Mester tette, először amikor testben járt az emberek között, ahogy azt az Igében olvashatjuk. Milyen hatalmas dolgot cselekedhettek volna, hogyha Jézusnak minden tanítványa élt volna ezzel az erővel.

A második fejezet címéül írott szavakat mondja Jézus a tizenkettőnek, akiket kiküldött és arra hívtak el, amire én is, hogy cselekedjék. „A gyengélkedőket (gyógy)kezeljétek, a halottakat keltsétek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzétek ki. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” (Máté 10,8) A csodálatos erők ígéretével együtt figyelmeztet az üldöztetésre: „Vezető emberek és királyok elé hurcolnak titeket miattam”. (18. vers) „Halálra ad pedig testvér testvért, és apa gyermekét és gyermek(ek) támad(nak) szülőkre és halálra adják őket.” (21. vers) Nem ígéri, hogy kiszabadulnak a tanítványok ebből az üldöztetésből, pedig azt ígéri nekik, hogy erejük lesz, hogy ugyanazokat a dolgokat cselekedjék, mint ő. Krisztust is üldözték. Hogyha a tanítvány ugyanazt a munkát végezné, ugyanazt cselekedné, mint Jézus, és még az üldöztetéstől is szabad lenne, akkor a tanítvány igazán nagyobb lenne, mint Mestere. „Akik Krisztus Jézusban istenfélelemmel akarnak élni, azokat mind üldözni fogják.” (2.Tim. 3,12)

A megnyilvánuló erőt bizonyítja az üldöztetés is. Amíg Jézus Názáretben az ácsműhelyben tartózkodott, addig nem üldözték. Abban a pillanatban azonban, amint hatalmas dolgot kezdett cselekedni, azt mondták rá: „A démonok fejedelme” ... „és ... mind haragra gerjedtek (beteltek haraggal), ... kikergették a városon kívülre, és felvonszolták a hegy peremére, (a szakadék széléig), amelyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák” (Luk. 4,28-29). Az üldözés három és fél éven át folytatódott, míg végül felfeszítették, semmi másért, csak azért, mert Neki ereje volt, amelytől az akkori erő nélküli farizeusok féltek. Péter mindaddig „jó ember” volt, amíg csak halász volt, de amikor meggyógyította a sántát, börtönbe vetették. (Csel. 3,4; 4,13) Ameddig István az első gyülekezetnek csak egy „tagja” volt, nem volt semmi hiba, de abban a pillanatban, mihelyt „nagy csodákat tett” (Csel. 6,8), bíróság elé állították és megkövezték. Pálnak soha nem kellett vallásossága alatt éjszaka menekülnie, amíg nem találkozott Istennel természetfölötti módon.

Éppen így mindaddig, amíg te egy „normális hívő” vagy csupán, amint azt a világ mondja, addig nem sok ellenséged lesz, sem üldöztetésed, de amint elfogadod Isten ígétét életedben, és szokatlan dolgokat cselekszel, üldözni fognak.

Nekem személyesen igen kevés ellenségem volt mindaddig, amíg el nem határoztam, hogy birtokolni kívánom mindazt, amit Isten megígért nekem, mint szolgálójának.

Úgy tűnhet ez az ellenségeskedés, mintha emberektől volna, de valójában a sátán irányítja, az ellenség hadsereg parancsnoka, és minden módon harcol ellened. Gyakran egész hadosztályt állít össze ellenünk Isten népe közül. Jézus újra és újra rámutatott arra, hogy mi az ára annak, ha valaki őt követi. Az, hogy vegye számításba, hogyha úgy látja valaki, hogy túl sokba kerül az az áldás, amelyet kaphat, akkor alkalmat enged arra, hogy visszaforduljon az illető. A mi Mesterünk a felkínált öröm helyett a kereszthalált szenvedte el anélkül, hogy a gyalázzal törődött volna, s most Isten trónjának jobbán ül. (Zsid. 12,2) Ha állhatatosak vagyunk (Vele együtt szenvedünk), vele együtt királyságra fogunk jutni mi is...” (2.Tim. 2,12) Annak a tanítványnak, aki az Ő erejében és dicsőségében kíván részesedni, elsősorban rá kell mutatni arra, hogy mivel ő nem nagyobb, mint a Mestere, az ő nyomdokaiban kell járnia a szenvedésben, hűségben és kiengesztelődésben, hogyha el akarja érni a célt, ha kívánja megismerni a bővülő életet, az erővel teli életet ezen a földön és részesedni akar a mennyei dicsőségben. Hogyha Isten Fiának megvetést, üldöztetést, durva korbácsot és keresztfeszítést kellett elszenvedni azoktól, akiknek szolgálni jött, akkor a tanítványai sem lesznek szenvedés nélkül, hogy vigyék a szabadítás evangéliumát a foglyoknak. Ha Krisztusnak vissza kellett utasítania minden földi nagyraagyást, még azt is, hogy a világon uralkodjon, amit a világ fejedelme kínált föl Neki (Máté 4,8-10), akkor minden bizonnyal, ha igazi erőt akar megtapasztalni, alázatosnak kell lennie Istenért, minden ajánlatot vissza kell utasítania, akármilyen csábító legyen is az. Ez legyen kiáltása, mint a Mesteré: „Jövök, hogy akaratomat tegyem.” (Zsid. 10,7) Képesnek kell lennie Pállal azt mondani: „Akiért (Krisztusért) az egész mindenséget kárbaveszni hagytam, és szemétnek tartom” (Fil. 3,8) Hogyha Isten Fiának órák hosszat kellett imádkoznia az éjszakában, amikor a világ pihen és alszik, egyedül az ő atyjával azért, hogy még azokat a démonokat is kiűzhesse, amelyekről azt mondja: „Ez a fajzat nem űzhető ki mással, csak imádsággal és böjtöléssel.” (Máté 17,21) Az ő tanítványainak is órák hosszat kell böjtölni és imádságban várni az Úrra, megtanulni, hogy Istennel egységben gondolkozzon és cselekedjék, hogy kiűzhesse a démonokat.

Szüntelen kell imádkozni és nem szabad belefáradni (Luk. 18,1).

Jézus Krisztus életét az állandó, kitartó imádság jellemzi. Mikor Júdás el akarta árulni Jézust a főpapoknak, akkor tudta, hogy az imakertben találja meg Őt. Az imádkozás sokkal fontosabb volt a mi Urunk számára, mint a tanítás, vagy a gyógyítás. Amikor el akarták ragadni Jézust, hogy királlyá tegyék, elutasította őket. Az imádság fontosabb volt számára, mint a csodák, mert a csodák nem önmaguktól vannak. Az imádság az ok, a csoda pedig a következmény. Jézus számára fontosabb volt az imádság a pihenésnél és az alvásnál, mert ezt olvassuk: „Azokban a napokban történt pedig, hogy kiment a hegyre imádkozni, és az egész éjszakát Istenhez imádkozva töltötte” (Luk. 6,12) ... „és kora hajnalban, amikor még sötét volt, Jézus felkelt, elindult és elment egy elhagyatott, puszta helyre, és ott imádkozott,” (Márk 1,35)

Ha a tanítvány ugyanazt az eredményt elérhetné, mint Jézus és nem adna érte ugyanolyan árat, mint amekkorát Jézus fizetett, akkor azt lehetne mondani, hogy a tanítvány nagyobb lett, mint a Mestere. A „tanítvány” jobb módszert tanult, mint az, aki tanította. Ez gyakran előfordul ezen a világon. Sok zenész túlhaladta azt, aki őt a zenére tanította. Sok művész túltett már azon, aki őt rajzolni és festeni tanította. És sok természettudós olyasmit tanult meg, amit az ő professzora még nem tudott. De Jézus Krisztus tanítványa nem lehet nagyobb, mint a tanítója. Nem tudhat olyasmit, amit Jézus nem tudott. Nem találhat fel rövidebb utat Isten erejéhez. Ha ezt megpróbálná, csalódást és fájdalmat szerezne magának. Az élete hajótörést szenvedne és szolgálata haszontalanná válna.

„Elégedjen meg a tanítvány, ha olyan lesz, mint Mestere” (Máté 10,25)

Mielőtt fel tudtam volna fogni mindazt, amit Isten mondott nekem, amint böjtben és imádságban álltam Előtte, hirtelen újra beszélt hozzám, azokat a szavakat mondta, amelyek a kijelentésben a következő követelményt foglalják össze.

3. Fejezet

„Nem feljebb való a tanítvány a tanítómesterénél. Csak akkor fölkészült (tökéletes) az ember, amikor olyan, mint a tanítómestere,“

Az első üzenet megalázta és majd összetörte a lelkem, most hirtelen fölemelkedett dicsőséges ragyogással, amint megértettem, hogy bár sohasem lehetek különb, mint a Mesterem, Isten azt mondta, hogy olyan leszek, mint a Mesterem.

Ez nem Krisztus eljövetelkor megvalósuló ígéret, mint ezt némelyek gondolják. A Krisztust követőkre vonatkozik – itt és most. Ez az ígéret egyenesen hozzám szólt, hogy oktatásomra legyen. Mivel ez egy Bibliából vett idézet, nemcsak nekem szól, hanem mindenkinek, aki hisz. Ez a tied is! Te is használhatod a Szellem ajándékait. (1.Kor. 12,8-11) Te is cselekedheted azokat, amelyeket Jézus cselekedett. Isten mondja, és ő nem tud hazudni!

„Nem ember Isten, hogy hazudna, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?” (IV. Mózes 23,19) „De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok.” (Zsolt. 89,34)

Majd így szól: „Ha eléri tökéletességét, mindenki olyan lesz, mint Krisztus” (aki teljesíti a követelményeket). Ha én be tudom tölteni a követelményeket, olyan lehetek, mint a Mesterem. Azt mondod erre: „Ez lehetetlenség, mert Ő éppannyira Isten volt, mint ember. Mi pedig csak emberek vagyunk.”

Aki ezt mondja, nem érti az írás világos kijelentését: „Mert bizonyára nem angyaloknak megy a segítségére, hanem Ábrahám magvának visz segítséget. Ezért tartozott mindenben hasonlónak válni a testvérekhez, hogy... (Zsid. 2,16-17).

„Az ember Krisztus Jézus” (1.Tim. 2,5)

„hanem azzal, hogy rabszolgai alakját öltötte fel, és emberi hasonmásba öltözött, üressé tette magát, sőt még akkor is, mikor külső idomban olyan volt már, mint egy ember, megalázta magát...” (Fil. 2,7-8)

Egyik este, mikor Jézus tanítványaival hajózott, a tengeren olyan nagy vihar keletkezett, amely miatt a tanítványok nagyon megijedtek. Jézus megdorgálta a szelet és a tengert és azonnal nagy csend lett. Azok, akik Vele voltak a hajóban, elcsodálkoztak és így szóltak: „...**hová való ez (az ember)**, hogy a szelek is, a tenger is enged(elmesked)nek neki?” (Máté 8,27)

Sokan még ma is mindig ezt a kérdést teszik fel, ha az Urnak valamelyik szolgáját látják, aki hittel megragadja az ígéreteket, gyógyít, halottakat támaszt, és úgy szolgál az Igével (amint Jézus mondta – Márk 16,17-18), természetfeletti csodákkal megerősítve. Sokan úgy gondolják, hogy az ilyenek másfajta, különleges emberek. Nem azok! Ők egyszerű emberek csupán, akik Isten Szellemével teljesek, és akik odaszánták magukat Isten szolgálatára. Olyan emberek, akik rájöttek, hogy olyanok lehetnek, mint a Mesterük, és felajánlották erre a célra életüket.

Amikor Listra lakói látták, hogy Pál parancsára a születésétől fogva béna ember meggyógyult, így szóltak: „Az istenek emberi alakban szálltak hozzánk.” Mivel tudatlan pogányok voltak, persze hogy nem tudták azt, hogy lehet embernek is ilyen ereje. De sok keresztyén éppen olyan tudatlan, éppúgy nem tudja, hogy Isten ereje az ő népe számára van. Mikor ezek a szegény pogányok Pálnak és Barnabásnak áldozatokat akartak – mint isteneknek – bemutatni, ők ezt nem engedték meg, így szóltak: „Férfiak, miért teszitek ezeket? Mi is csak emberek vagyunk, ... Mi azt az örömhírt hirdetjük nektek, hogy ezektől a hiábavalóságoktól forduljatok az élő Istenhez, aki a mennyet, a földet, a tengert és mindazt alkotta, ami bennük van.” (Csel. 14,8.15)

Jézus igazán annyira Isten volt, mint ember. Nem az ő istenségében járt ezen a földön és cselekedett csodákat. A gyakran elfelejtett kérdés nem az, hogy „milyen Isten ez?” Mint tanítványok kérdezzük együtt a tanítványokkal:

„Hová való ez (az Ember)?”

Jézus a saját kijelentése szerint az Istenség egyik tagja. Az Atya Isten (Jahve), a Fiú (Jézus Krisztus) és a Szent Szellem. Ő már a világ teremtése előtt létezett, és részt vett a teremtés munkájában. (János 1,1-3) Nemcsak Istennél volt és nemcsak olyan, mint Isten, Ő Isten volt! Az Istenség egész teljessége az Övé! Az

Atyával Ő Mindenható, mindentudó, mindenütt jelenlevő és örök. Ma is ugyanaz, amikor Isten jobbján ül a mennyben. Földi szolgálatának a vége felé, a betegek gyógyítása, csodatételek elvégzése után kész volt, hogy önmagát feláldozza a mi bűneinkért. Így imádkozott: „En Téged megdicsőítettelek a földön, a munkát elvégeztem, melyet nekem adtál, hogy megtegyem, és most dicsőíts meg engem Te, Atyám magadnál azzal a dicsőséggel, amely nekem megvolt Te nálad (melletted), mielőtt a világ volt (lett volna). (János 17,4-5)

Az a dicsőség, amely már a világ alapjának levetése előtt az Ővé volt.

Az a dicsőség, amely ma az Ővé!

Ezt a dicsőséget félretette akkor, amikor emberi testet öltött magára. Asszonytól született, piciny, tehetetlen csecsemőként jött világra, körülmetélték, mint a többi zsidó fiúgyermeket, gyarapodott bölcsességben és testalkatában. (Luk. 2,52) Sírt, éhezett, szomjazott, elfáradt, aludt és járt, az emberi test minden gyengeségét és korlátoltságát ismerte. „Miután a gyermekekkel a vér és hús közösségébe lépett, neki is hasonlóképpen részt kellett kapnia a *húsból* és *vérből*,...” (Zsid. 2,14)

„mindenben hasonlóan megkísértetett, a vétectől eltekintve.” (Zsid. 4,15)

„Ő kezdetben az Isten felé mutatott. A Mindenség általa (Rajta keresztül) lett és nélküle (Tőle különválasztva) semmi sem lett, ami lett.” (János 1,2-3) Mégis, mikor a földön járt, Jézus nem használt más erőt, amikor testben volt, amely ma ne állna minden hívő számára készen! Ha nem maga Jézus mondta volna, akkor az ilyen állítás istenkáromlás volna, de Ő ismételtén világosan kijelentette ezt.

„Mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a Mestere.” ... „Amint engem elküldtél a világba én is elküldtem őket a világba,” (János 17,18)

„Ámen, Ámen mondom nektek, aki hisz bennem, ugyanazokat a dolgokat (munkákat) teszi majd, amelyeket én teszek (és) nagyobbakat is tesz majd, mivelhogy én az Atyámhoz megyek” (János 14,12).

Bár Ő a mindenható Isten, mégis földi életében és szolgálatában kijelenti: „a Fiú semmit sem képes magától tenni ... Nem tehetek én magamtól semmit sem” (Ján. 5,19.30)

„...A beszédeket, amelyeket én mondom nektek, nem magamtól szólok. Az Atya pedig, aki bennem lakik (marad), teszi a munkáit.” (Ján. 14,10). A tanítványok kérdése: „ki ez az ember?” – nem az Ő isteni erejében van a felelet, amelyet már azelőtt birtokolt, mielőtt „(hús)testté lett és itt sátorozott miközöttünk.” Ez nem az az erő, mely ma az Ővé. A feleletet csak a földi (emberi) életében találjuk. Élete a példa mindazoknak, akikre ezen a világon rábízta a munkát, melyet Ő cselekedett, amíg a földön élt. „példát hagyva hátra nektek, hogy nyomdokaiban járjatok.” (1.Pét. 2,21) Ő a mi Mesterünk és mi, mint a tanítványai (mindenki, aki tökéletes) olyanok leszünk, mint Mesterünk. Hogyha az Ő ereje nem lenne a miénk is, akkor lehetetlen volna nyomdokait követni. De Ő azt az ígéretet hagyta ránk, hogy ugyanazt az erőt vesszük és ugyanabból a forrásból, mint az Ővé! (Luk. 24,49)

„...azáltal, hogy a Szent Szellem rátok száll, hatalmat (felhatalmazást) fogtok kapni...” (Csel. 1,8)

„Akik pedig hisznek, azokat ezek a jelek követik: a nevemben démonokat haj(i)tanak ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel és ha valami halálosat isznak, semmiképp nem árt nekik, kezüket rosszullevőkre (betegekre) teszik és azok kitűnő állapotba jutnak” (Márk 16,17-18). „Lám, hatalmat adtam nektek (megadtam nektek a felhatalmazást), hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és minden ellenséges erőn úrrá legyetek, és semmi sem fog nektek ártani,” (Luk. 10,19). „aki hisz bennem, ugyanazokat a dolgokat (munkákat) teszi majd, amelyeket én teszek.”

„gazdag lévén (mennyei dicsősége és isteni ereje volt), értetek szegénnyé lett, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2.Kor. 8,9). „Az Ő isteni erejének gazdagságát levetette és félretette akkor, amikor mint kisgyermek a világra jött szolgálai formában, nem volt semmi hírneve az emberek között.” (Fil. 2,7). A hagyomány csodákat talált ki gyermekkorára, de Isten Igéje világosan kijelenti: „Ezt az első csodát a galileai Kánában tette Jézus.” (Ahol a vizet borrrá változtatta – János 2,11). Nem tett semmi csodát, nem mutatkozott Nála semmilyen emberfölötti erő addig, amíg a Szent Szellem nem szállt le Rá. (Máté 3,16-17; János 1,33) Csak amikor „...felkente őt Isten Szent Szellemmel és hatalommal, őt, aki jót cselekedve széjjeljárta és meggyógyította mindazokat, akiket a vádló a maga hatalma alá kényszerített, Isten volt ugyanis vele.” (Csel. 10,38) Ez Jézusnak, mint embernek (eredményének) titka.

Ki ez az ember?

Egy ember, Szent Szellemmel és erővel fölkenve. És Isten volt Vele.

Ne feledd el, – egy ember volt, minden porcikájában ember! Ember, aki szembenállt és legyőzött minden kísértést, amely az emberiséget kísérti. Ember volt (bár, mint Isten mindenütt jelenvaló volt), mégis csak egy helyen tudott lenni egy időben. Aki, bár mint Isten, soha nem szunnyad és nem alszik. (Zsolt. 121,4.) Mint ember elfáradt (Ján.4,6.) és aludni kívánt. (Máté 4,24.) Gyalog kellett járnia egyik helyről a másikra, hőségben, fáradtan és poros lábbal. Utazásának eszköze a gyaloglás volt, akinek lábai azelőtt a mennyei aranyút tisztaságához volt szokva, most bepiszkította és belepte a por, feltörte lábait Palesztina poros útja. Milyen szívesen vette a hűsítő tisztálkodási szokást, az étkezés előtti lábmosást, hogyha valaki önzetlenül szolgált neki ezzel!

Éhezett és szomjazott, egyedülletben volt, fáradtságot és fájdalmat szenvedett. Ő, akiről azt mondja az írás:

„Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezeryi hegynek minden állata. ... mert enyém a világ és ami betölti.” (Zsolt. 50,10.12) Mint ember nem követelt ebből magának semmit sem, hanem a rókánál és a madaraknál is szegényebb volt, mert nem volt fejét hová lehajtania. (Luk. 9,58) Mindezt önként vállalta értünk, hogy az Ő dicsőségében részesedhessünk.

Amikor megkísértette a sátán a pusztában (Máté 4,3-4) az volt az első kísértés, hogy az örökkévaló Isten Fia cselekedjen teremtő erejével, hogy éhsége elmúljon. Hogyha ezt megtette volna, akkor nem lehetett volna „mindenben hasonlatos a testvérekhez.” (Zsid. 2,17) Fontos volt a sátánnak az, hogy ha csak lehetséges, ez a pont ne teljesüljön. De Jézus nem esett el ebben a kísértésben. Válaszában nem említi az Ő Istenségét, határozottan úgy válaszol, mint ember: „Ne egyedül kenyérrel éljen az ember, hanem mindazzal a kijelentéssel (rhéma), mely Isten szájából kijön.” (Máté 4,4) Szívesen beszélt magáról, mint Ember Fiáról. Mivel az írásból határozottan kitűnik, hogy Jézus a mi természetünket és körülményeinket vette magára azért, hogy illő példánk legyen nekünk, arra buzdítson bennünket, hogy fontoljuk meg nagyon ezt a kérdést: „milyeneknek kell lennetek szent magatartástokban és az Isten tiszteletében” (2.Péter 3,11)

Jézus erőteljes ember volt! Úgy beszélt, mint akinek hatalma van. (Márk 1,22) Az emberek csodálkoztak ezen, mert az akkori idők vallásos vezetői mit sem tudtak erről az erőről. Csak hagyományokat, elméletet és teológiai magyarázatokat tanítottak. Jézus keresztülhúzta az általuk készített tételeket és dogmákat. Hatalma szavával és tekintélyével démonokat űzött, betegeket és gyengéket gyógyított. Amikor szólt, történt valami! Úgy szólt, mint akinek hatalma van, azért, mert Neki volt hatalma. A hagyományos vallási vezetők nem úgy beszéltek, mint Jézus, mert ők sohasem kaptak hatalmat az ellenség minden ereje fölött. Ma mennyi vallásos „vezető” beszél úgy, mint a farizeusok és írástudók! Azok, akik olyanok, mint a Mesterük, hatalommal beszélnek. – azzal a hatalommal, amely Jézus Krisztusé volt, mikor itt élt a földön, hogy használja, mert Atyjától kapta. (János 5,27) Jézus az Atya nevében jött az ő törvényes képviselőihez, hogy az Atya akaratát cselekedje. „Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött” (János 9,4) Amikor a földön élt, tanítványokat választott ki magának, először tizenkettőt (Luk. 9,1), majd hetven másikat (Luk. 10,1), akiket kiküldött és ugyanazt az erőt és hatalmat adta nekik, amelyeket maga is gyakorolt. „Uram, a démonok is enged(elmesked)nek nekünk a nevedben.” (Luk.10,17) Így lettek felkészítve Jézus felügyelete mellett, hogy folytassák mindazt, amiket Jézus cselekedett és tanított.

Amikor eljött az idő, Jézus visszatért az Atyához és most ott van az Atya jobbán fölmagasztalva. Jézus nem akarja, hogy az a munka, amelyet ilyen szenvedés és áldozat árán megkezdett, ne folytatódjon. Mielőtt eltávozott, parancsot és fölhatalmazást adott a munka továbbfolytatására.

Azok, akik hisznek Benne, az Ő megbízottai, akiknek azt parancsolja, hogy az Ő nevében (az Ő hatalmával) cselekedjék mindazt, amit Ő tenne, ha itt lenne testben. „A nevemben démonokat haj(i)tanak ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek fel (nem Istenkísértésből, hanem ha az történik velük, mint Pállal /Csel. 28,3-5/) és ha valami halálosat isznak, semmiképp nem árt nekik, kezüket rosszullevőkre (betegekre) teszik és azok kitűnő állapotba jutnak (meggyógyulnak).” (Márk 16,17-18)

„amit csak kérni fogtok az én nevemben, megteszem majd, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.” (János 14,13)

Az Efézus 4,8-12-ben lévő ajándékok, amelyeket az Egyházban elhelyezett a szentek helyreigazítására, Krisztus testének felépítésére, ebben benne vannak mindazok a hatalmas dolgok, amelyeket Jézus cselekedett, amikor testben itt volt.

Jézus soha nem tanította és nem is utalt rá, hogy amikor visszamegy ebből a világból, akkor ez az erő is vele megy. Ellenkezőleg, az utolsó parancsában azoknak, akik itt maradtak, kijelentette:

„Én kaptam meg minden hatalmat az égben és a földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá (tanítsatok) minden nemzetet, merítsétek be őket az Atya és a Fiú és a Szent Szellem nevébe.” (Máté 28,18-19)

„Ha pedig mentek, (hírnökként) hirdessétek, hogy elközelgett az Egek (Istenének) királyi uralma. A gyengélkedőket (gyógy)kezeljétek, a halottakat keltsétek életre, a leprásokat tisztítsátok meg, a démonokat űzzétek ki. Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” (Máté 10,7-8) „Tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek: és íme! Én veletek vagyok minden nap a világkorszak bevégeztéséig.” (Máté 28,20)

Ezek a tanítványok, akiket a Szent Szellem kent fel (Csel. 2,4), „elmentek (és) mindenütt hirdették az örömhírt (az evangéliumot), az Úr pedig együtt munkálkodott velük (velük volt munkájukban) és Igét követő [a beszédet a nyomában járó] csodajelelkekkel erősítette meg.” (Márk 16,20)

Mindaddig, amíg valakit a Szellem ken fel és Isten vele van, amint volt Jézussal és az első tanítványokkal (Csel. 10,38; Márk 16,20) és amint azt Jézus parancsolta, hogy „ez legyen az egész világon” mindaddig Jézus cselekedetei folytatódnak.

„Nem feljebb való a tanítvány a tanítómesterénél. Csak akkor fölkészült az ember, amikor olyan lett, mint a tanítómestere.”

Ha Hozzá hasonlóak akarunk lenni az erőben, akkor a szentségben is hasonlókká kell lennünk őhozzá, a megszentelődésben, a szelídségben és a könyörületességben. Az imádkozásban és az Atyával való közösségben Hozzá hasonlóknak kell lennünk. Hasonlónak kell lenni Hozzá a böjtölésben és az önmegtagadásban. Hogyha sikerülne a szolgának ugyanolyan erővel bírni anélkül, hogy megadná érte az árat, amelyet Jézus is kifizetett, akkor a szolga fölé kerekedne az Urának, tehát nagyobb lenne nála.

Mindazért, amit Isten felkínál meg van szabva az ár.

Bizonyos értelemben minden ingyen van, de az engedelmesség és a felkészülés az ára. Az ingyen üdvösség is csak akkor a miénk, hogyha tekintetbe vettük az isteni intést, megtérést, és hiszünk az Úr Jézus Krisztusban.

A Szent Szellem ajándékai csak akkor a mieink, ha engedünk Neki. (Csel. 5,32) Az erő, amely Jézusnak volt, mindazoké, akik a feltételt elérik. „Nem feljebb való a tanítvány a tanítómesterénél. Csak akkor fölkészült az ember, amikor olyan lett, mint a tanítómestere.” (Luk. 6,40)

4. Fejezet

„Legyetek tökéletesekké, ahogy mennyei Atyátok is tökéletes (célját betöltött).”

Ezek az Igék még sokkal inkább megrettentettek, mint azok, amelyeket Isten ezelőtt mondott nekem. Ez igazán túl sok! Halandó ember remélheti-e azt, hogy valaha is tökéletes lesz? Mégis, Isten nem kíván tőlem olyasmit, amiről tudja, hogy képtelen vagyok megtenni. És ez kétségtelenül Isten hangja volt. Kenyeret kértem az én mennyei Atyámtól és tudom, hogy Ő nem követ ad nekem. Milyen boldoggá tett engem, amikor megtudtam, hogy ez is a Bibliából van idézve, Máté 5,48-ban megtaláltam. Nemcsak nekem szól, hanem mindazoknak, akik a „mi mennyei Atyánk fiai” akarnak lenni. A tökéletesség az a cél, amelyet Krisztus tűzött ki minden keresztyén céljául. Nem minden keresztyén érte el ezt a célt. Egyik keresztyén sem dicsekedhet azzal, hogy már elérte. Még a nagy apostol, Pál is azt mondja: „nem mintha már elértem volna, vagy már végcélba jutottam volna, de törekszem rá, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus.” (Fil. 3,12.)

Egyetlen keresztyén sem elégedhet meg kevesebbel, mint a tökéletességgel. Egy keresztyén se mentegetőzőn tökéletlensége miatt, hanem el kell ismernie, hogy nem teljesítette Jézus parancsát és nem igyekezett rá komolyan, hogy elérje azt.

Azoknak, akiket úgy tanítottak, hogy senki sem lehet tökéletes csak Jézus, azt mondom, figyeljék meg, hogy Isten maga néhány emberről azt mondja, hogy tökéletes. Ők nem állították önmagukról, hogy tökéletesek, de Isten azt mondja róluk, hogy ők tökéletesek.

Legelőször is Jób a Biblia legrégebbi könyvének a hőse: tökéletes volt. A barátai nem gondolták, hogy Jób tökéletes lenne. Ők képmutatással vádolták Jóbot. (Jób 8,6-13) Sátán nem gondolta, hogy Jób tökéletes, azzal vádolta Jóbot, hogy csak azért szolgálja Istent, mert Isten anyagi áldásokkal látja el. Jób kész volt beismerni, hogy tökéletlen, mert azt mondja: „Hibáztatom (korholom) magam és megbánom bűneimet porban és hamuban.” (Jób 42,6.) De amikor a sátán vádolja Jóbot, az Úr előtt, akkor Isten azt mondja Jóbról: „Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli Istent, és kerüli a rosszat.” (Jób 1,8)

IMIT Biblia: „Ráfóditottad-e szívedet az én szolgámra Jóbra? Mert nincs olyan, mint ő a földön, ember, aki gáncstalan és egyenes, istenfélő és rossztól távozó.”

És még mindazok kedvéért, akik ezt olvasni fogják, Isten még kijelentette a pontos meghatározását az emberi tökéletességnek. „Feddhetetlen (gáncstalan), igaz (egyenes, becsületes), istenfélő és bünt gyűlölő (rosszat, gonoszt kerülő).”

Van olyan, aki azt állítja, hogy ha az ember tökéletes lenne, azonnal elragadná Isten, mint Énokot. Elfelejtji, hogy az írás mit mond Énokról: „Istennel járt és eltűnt...” / (1. Mózes 5,22)

Még mielőtt elragadtatott, azt mondja róla az Ige, hogy „kedves volt (tetszett) Istennek.” (Zsid. 11,5)

Az ótestamentumi szentek még a törvény előtt szentek voltak. Nem isteni vagy emberfölötti tökéletességről van itt szó, ők is emberek voltak, hozzánk hasonlóan és ismerték és félték Istent, megtartották parancsolatait, és óvakodtak a terjedő gonosztól és bálványimádástól.

Lehetséges volt a tökéletesség a törvény alatt?

Mózes, amikor kihirdeti Isten üzenetét a népnek, azt mondja: „Legyél tökéletes és fogyatkozás nélküli az Úr, a te Istened előtt.” (5. Mózes 18,13) Az ember sokkal kritikusabb, mint Isten, Amikor Miriam és Áron Mózes ellen zúgolódtak, Isten pártját fogta, és a felhőből megszólalva így szól: „Mózes az egész házamban hűséges!” (4. Mózes 12,7) Bár nem a tökéletes szót használja, de bizonyára megfelel annak a szónak, ami Jób 1,8-ban van.

Dávid nem gondolta azt, hogy a tökéletesség lehetetlen dolog. Az egyik áldott zsoltárában azt mondja: „Ügyelni akarok a tökéletes (gáncstalan) útra. Mikor jössz hozzám? Tökéletes (gáncstalan) szívvel akarok élni házamon belül.” (Zsolt. 101,2.)

Mindezek a férfiak, és bizonyára még sokan (mint Dániel, József, Ábrahám, Illés és Elizeus stb.) szent életet éltek már akkor, amikor Istentől még nem jött annyi előnyös áldás. Csak az Újtestamentumi gyülekezetnek

adta meg Isten a teljes írást. „Az egész írást Isten sugallta s hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre” (2. Tim. 3,16)

Krisztust csak ebben a mi korszakunkban prédikálják. „Őt hirdetjük, mikor minden embert intünk, minden embert mindenféle bölcsességgel tanítunk, hogy majd a Krisztusban minden embert bevégezeten (tökéletesen) állíthassunk elő.” (Kol. 1,28)

Az újtestamentumi gyülekezetnek adta Krisztus az apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat. „Ő volt az is, aki némelyeket apostolokul rendelt (ajándékozott), némelyeket prófétácul, némelyeket örömhirdetőkül, némelyeket pásztorokul és tanítócul a szentek helyreigazítására, kiszolgálás munkájára, Krisztus testének építésére,” (Efézus 4,11-12)

Az ótestamentumi szentekre nem öntetett ki a Szent Szellem, Aki állandóan bennünk levő Vigasztalónk, Tanítónk és Vezetőnk. (Ján.14,26) De nekünk adatott, mindazoknak, akik engedelmessé válnak Istennek. (Csel. 5,32)

Mennyivel könnyebb lenne nekünk, ennyi kedvező áldással tökéletesnek lennünk, mint azoknak, akiknek ez még abban az időben nem adatott meg.

Isten azt mondja nekünk: „mert ti az élő Isten temploma vagytok, amint Isten mondta, hogy: bennük lakom, és bennük járok-kelek, és leszek Istenük és ők az én népem, azért menjetek ki közülük és különüljete el (tőlük), mondja az Úr, és tisztátalant ne érintsetek, és én befogadlak titeket, és leszek nektek Atyátokká, és ti fiaimmá és leányaimmá lesztek, ezt mondja az Úr, a mindenható (a mindenben uralkodó). Ilyen ígéreteink vannak tehát, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden (hús)testi és szellemi beszennyeződéstől, vigyük véghez megszentelődésünket Isten félelmében.” (2.Kor. 6,16-7,1)

Ezek az ígérek a mieink! Mi meg tudjuk tisztítani magunkat minden tisztátalanságtól! Nekünk lehet tökéletes szentségünk Isten félelmében. Amint Jób: félhetjük Istent, kerülhetjük a gonoszt és tökéletesek lehetünk Isten szemében.

Ez nem valami újdonság! A teljes megszentelődést tehát a gyülekezet története folyamán több kiváló igehirdető tanította és tiszta igazságként fogadták nagyobb felekezetekben.

Akárhogy nevezhetjük, tökéletesség, szentség, teljes megszentelődés – nemcsak lehetséges, nemcsak kiváltságunk lehet, hanem Isten parancsa a mi számunkra.

„Szentek legyetek, mert Én szent vagyok.” (1.Pét. 1,15)

„Ti azért legyetek tökéletesek.” (Máté 5,48)

Azt mondd erre: „Több olyan keresztyént ismerek, sőt még prédikátorokat is, akik azt mondják, hogy lehetetlen tökéletesnek lenni és nem is érdemes megpróbálni sem!”

Mi is ismerünk ilyeneket. Ezek nem gyógyítanak betegeket, sem démonokat nem űznek ki.

Az életben lévő bűn az ördög hídfőállása. Had tartsa a hídfőt, ha te úgy akarod. De ezáltal megrabol téged az erőtől!

Jézus nem engedte meg, hogy az ördögnek hídfőállása legyen az életében, mert azt mondja, mielőtt keresztre feszítették volna: „jön ugyanis e (világ)rendszer (kozmosz) fejedelme (sátán). Bennem azonban semmije sincsen.” (Ján. 14,30) Jézusnak volt ereje elvégezni azt a munkát, amely miatt a világra jött, mert a sátánnak semmije – még egy kis hídfőállása, egyetlen dédelgetett kis bűn, vagy engedtlenség sem volt Krisztusban.

Nekünk, Krisztus követőinek is szól a figyelmeztetés, őrizzük életünk partvidékét, hogy még hídfőállásokat se foglalhasson el. „Ne adjatok helyet az ördögnek!” (Efézus 4,27) Azt akarja az ördög elhíttetni veled, hogy lehetetlen az, hogy egész életed szabad legyen és neki még partra szálló helye (kikötője) se legyen benned. Ha elérheti nálad azt, hogy egy kis helyet kaphat, ahol működhet, akkor szabotálni fogja minden igyekezetedet, hogy Istent szolgálj és megfoszt az erőtől, amely után vágyakozol. Az Isten által rábízott feladatot nem leszel képes teljesíteni. A betegek nem gyógyulnak meg, a foglyok nem lesznek szabadok. Ha megkísérelnéd, hogy démonokat űzzél, a szemedbe nevetve így szólnának hozzád: „Te megengeded, hogy mi a te saját életben maradjunk és akkor mások életéből ki akarsz minket űzni?” A démonok ismerik Krisztus erejét, ismerik és rettegnek tőle, rettegnek a Krisztussal betöltött keresztyéntől. De az olyantól, aki nem szent, attól nem rettegnek.

Skévának, a zsidó főpaprak hét fia elhatározta, hogy ugyanazokat a szavakat fogják mondani, mint amilyeneket Pál mondott, amikor démonokat űzött Jézus nevében. Nem ügyeltek arra, hogy emögött ott kell lennie életükben a szentségnek, és megszentelődésnek, mint Pálnál.

„Megkísérelték pedig némely kóbor(ló), körüljár(kál)ó zsidó ördögűzők lehívni az Úr Jézus nevét azokra, akikben gonosz szellemek voltak, (ezt) mondták: esküvel kényszerítünk titeket a Jézusra, akit Pál (hírnökként) hirdet, voltak pedig némelyek, Szkévának, egy zsidó főpaprak fiai heten, akik ezt tették. A gonosz szellem pedig válaszolt, (ezt) mondta: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok? és rájuk ugrott az az ember, akiben a gonosz szellem volt, legyűrte mindkettőt, annyira erőt vett rajtuk, hogy meztelenül és megsebesülve menekültek ki abból a házból.” (Csel. 19,13-16)

Ők nem gondolták, hogy szükséges a szentség, de szomorúan tapasztalták meg, hogy Isten csodatevő erejének gyakorlásához elkerülhetetlenül fontos.

Nem minden testben ilyen azonnali és ilyen heves a válasz, mert ezek a zsidó férfiak már azelőtt is próbálkoztak, és csak egyszer történt ez meg velük. De sohasem sikerült nekik kiűzni a démont. A démon, csak a Krisztus ereje által menekül, vagy a Krisztussal teljes élet elől. Isten ereje nem lehet senkié sem szentség nélkül, mert maga Jézus mondja: „Mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a Mestere.” (Luk. 6,40)

Sokat lehetne beszélni a tökéletességről. Egy teljes könyvet lehetne írni annak védelmében, hogy lehetséges engedelmeskedni Isten parancsának. „Szentek legyetek, mert Én szent vagyok!” (1.Péter 1,16) Mégis amennyit mondtam, elegendő ahhoz, hogy megnyissa azok szemét, akik szomjaznak az igazság után és vágnak az erő után – amit Jézus megígért követőinek – vágyódnak Isten csodatevő erejére. Többre van szükség, mint megtudni, hogy a szentség lehetséges. Szeretnéd tudni, miként nyerheted el azt?

Nem minden keresztyén érte el a célt. Nem minden keresztyénnek van az az ereje, amelyet Krisztus megígért. A tizenkét tanítvány, miután sok beteget meggyógyított és démonokat űzött ki Jézus nevében, egy napon olyan démonnal találkozott, amely parancsukra nem ment ki. (Máté 17,15) Mikor Jézus kiűzte ezt a démont, azt kérdezték, hogy ők miért nem tudták kiűzni? Jézus a hit, a böjtölés és könyörgés hiányával magyarázta mindezt. A tizenkét választott tanítványnál hiányzott a Szellem gyümölcse, a *hústest*nek cselekedetei voltak bennük, mint pl. büszkeség, féltékenység és harag. (Márk 10,27.40; Máté 26,51) Mikor imádkozniuk kellett volna, akkor aludtak (Máté 26,40). Elhagyták Jézust a próbák idején. (56 v.) Nem tudták felfogni Isten tervét, és megintették Jézust, mikor megmondta nekik, hogy meg fogják őt ölni. Ezért azt mondta nekik Jézus: „hátra tőlem (takarodj a hátam mögé), sátán, megbotránkoztat sz engem, (akadályul szolgál sz), mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekére.” (Máté 16,23) Ezek a tanítványok nem értették meg a tökéletességet, de szerettek volna tökéletesek lenni, hűségesen igyekeztek Isten ígését elérni. Isten megbecsülte őket és nem szégyellte azt, hogy Istenüknek nevezték őt.

Ne keseredj el azon, hogy nem érted még el a tökéletességet. Van egy végső tökéletesség, amelyet csak akkor érünk el, amikor Jézus eljön és szemtől-szembe meglátjuk Őt. Lehet növekedni a kegyelemben, amely az egész életünkön át tart. A mi tökéletességünket hasonlíthatjuk a fa gyümölcséhez. Amint megjelenik a bimbó, az alma benne van, bár egész parányi, mégis tökéletes lehet. Még nincs kifejtett mérete, színe és zamatja, amilyen végül lesz, mindamelllett a jelenlegi állapotában tökéletes. Amint gondozzák, táplálják, védik a fagytól és betegségektől, éri a nap és az eső, forró idő és hideg, tökéletes kis zöld alma lesz belőle és végül nagy, gyönyörű szép és teljesen érett gyümölcs. Erre az éretlen gyümölcs tökéletességére utalt Pál a Filippi 3,15-ben: „akik tehát bevégeztek (végcélra törők, tökéletesek) vagyunk, erre gondoljunk (ezen járassuk eszünket)” Három verssel előbb azt mondja: „Nem gondolom, hogy már megkaptam ezt, vagy hogy már elértem volna a bevégeztséget (tökéletességet, végcélba jutást)” (12 v.) Itt Pál a végső tökéletességről a teljes érett gyümölcstről beszél, arra a tökéletességre gondol, amely csak akkor lesz teljes, amikor a halottak feltámadnak. Pál figyelmét nem kerülte el az a tökéletesség, amelyet már elért, de igazi keresztyén lelkülettel nem tudott megelégedni ezzel az állapottal és bár nem mondja, hogy tökéletes, de – így mondja – igyekszem. „de törekszem rá, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott Krisztus Jézus. Testvérek, magamról nem gondolom, hogy már megragadtam, egyet azonban igen: ami mögöttem van, elfelejtem, annak pedig, ami előttem van, nekilendülök (nekifeszülök) a kitűzött cél felé törekszem, az Isten fölfelé hívásának a pályadíjára (jutalmára) Krisztus Jézusban,” (12-14 v.)

Nincs rövid megállás a végleges tökéletességben. Bár az éretlen keresztyén Isten szemében tökéletes; megszűnik tökéletesnek lenni, ha nem akar növekedni! Ha a kis zöld alma megáll a növekedésben, hamarosan elhervad és le hull a fáról. A tökéletességet folytatni kell és állandóan igyekeznünk arra.

A növekedést táplálék által lehet elérni. „És most született csecsemők gyanánt a csalárdágtól mentes (hamisítatlan) ige tejére vágyakoztatok, hogy általa növekedhessetek, amíg majd megmenekültök (üdvözültök).” (1.Pét. 2,2)

Az Ige iránti valóságos szeretet egyik része mostani tökéletességünknek, és sokat jelent a végleges tökéletességünk szempontjából, amikor Jézus visszajön. „Az egész írást Isten sugallta és hasznos az a tanításra, meggyőzésre, helyreállításra, igazságosságban való nevelésre, hogy Isten embere az ekléziába beilleszthető legyen (Isten embere tökéletes legyen), minden jó munkára felkészített.” (2.Tim. 3,16-17)

Sokaknak bőséges idejük van arra, hogy vicceket, folyóiratokat, novellákat, minden mást olvassanak csak nem az Igét *(és tévét nézzenek, rádiót hallgassanak, stb.). Nem érnek rá Bibliát olvasni! Nem csoda, hogy nem növekednek! Nem csoda, hogy nincs erejük betegek gyógyítására és démonűzésre. Nem csoda, hogy nem tökéletesek, és nem is akarnak azzá lenni. Nem táplálják a lelküket a helyes táplálékkal. „Növekedjétek Urunknak és Megmentőnknek, Krisztus (Felkent) Jézusnak kegyelmében és megismerésében.” (2.Pét. 3,18) Ezt az ismeretet Isten Igéjének tanulmányozása által nyerjük. **Olvasd Bibliát!** Úgy olvasd, mint Isten hozzád szóló üzenetét. Úgy hidd, amint olvasod. Annak a szava az, Aki nem tud hazudni, ő pontosan azt gondolja, amit mond!

Bőséges védelem van azok számára, akik Krisztusban maradnak. Akármekkora legyen is a kísértésünk, nem kell büntetést elkövetnünk, mert „Isten hűséges, aki nem enged titeket azon felül kísérteni (megpróbálni), mint amit elviselhetek (képeségeiken felül), hanem a kísértéssel együtt elkészíti a kijutást (kimenekülést) is, hogy képesek legyetek azt elviselni.” (1.Kor. 10,13)

„...aki elkezdte bennetek a jó munkát, a Krisztus (Felkent) Jézus napjáiig be fogja azt fejezni.” (Fil. 1,6)

„...hűséges az Úr, Aki megzilárdít titeket és megőriz a gonosztól.” (2.Thessz. 3,3)

„Arra pedig, aki képes titeket botlás nélkül megőrizni, és ujjongás között feddhetetlenségben a maga dicsősége elé állítani” (Júdás 24. v.)

Halleluja! Lehetséges Isten által megőriztetni és élhetünk magasabb színvonalon, mint a bűnben.

Nem ismeretlenek számunkra a sátán eszközei. Tudja az Igét is idézni. Milyen gyorsan siet, hogy megvigasztalja a tökéletlen hívőt és idézi Máté 26,41. második felét: „A szellem *készleges*, de a *hústest* erőtlen (gyenge).” Ezt a részt a vers első felével szabad csak idéznünk. „Vigyázzatok (virrasszatok) és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” – így győzhetünk a *hústest* erőtlensége fölött.

„Szellemben (Szellemtől ösztökélve) járjatok és a (hús)test kívánságait (gerjedelmeit) egyáltalán ne vigyétek véghez” – Ezt a verset egész biztosan nem fogja neked idézni a sátán.

„A *hústest* tettei pedig nyilvánvalóak, ilyenfélék: paráznaság, tisztátalanság, kicsapongás, bálványimádás, varázslás (babonaság), ellenségeskedés, civakodás (viszálykodás), féltékenység, indulatoskodás (harag), veszekedések, meghasonlás (nézeteltérések), versengések (szakadások), irigykedés, gyilkosság, részegeskedés, lakmározás (dözsölések) és az ezekhez hasonlóak. Akik ilyesmiket tesznek – előre megmondom nektek, mint ahogy már előre meg is mondtam –, Isten királyságát nem fogják örökrészülni kapni.” (Gal. 5,19-21)

„A hús észjárása (gondolatvilága) ugyanis halálra visz, a szellem észjárása ellenben életre és békességre.” (Róma 8,6)

Elbújhatsz a *hústest* gyöngesége mögé, de ne feledd mit mond Isten, milyen következménye lesz annak! Ne fogadd el a sátán ajánlatait, még akkor sem, ha az Igéből idézi azt. „Vessétek hát magatokat Isten alá! Álljatok ellen a vádlónak, és az elfut tőletek.” (Jak. 4,7)

Lehetsz tökéletes. Isten azt mondja, hogy lehetsz. Csak a sátán mondja, hogy nem lehetsz tökéletes.

Isten táplálékról gondoskodott neked Igéjében, védelemről gondoskodott számodra a Szelleme által és hatalmas az Ő ereje, hogy tökéletessé tegyen téged az egyházban. Hogy az egyház ezt a célt szolgálhassa, azért rendelt (ajándékozott) Jézus némelyeket apostolokul, prófétácul, evangélistácul, pásztorokul, és tanítócul, a szentek helyreigazítására (tökéletesítésére, helyreállítására), kiszolgálás munkájára (szolgálatvégzésre), Krisztus Testének felépítésére.” (Ef. 4,11-12)

Nehogy azt gondold, hogy megnyerheted azt a tökéletességet, amelyet Isten neked szeretne adni, hogyha figyelmen kívül hagyod ezt a figyelmeztetést: „Ne hagyjuk abba a Nála való összegyülekezésünket (összejövetelünket), mint ez némelyeknek szokásuk.” (Zsid. 10,25)

Keress egy jó gyülekezetet, ahol Isten Igéjét tanítják és elhiszik, ahol Isten ereje jelen van és örülnek annak, ahol Isten az Ő Igéjét jelekkel és csodákkal megerősíti, és ahol Isten népe tiszta tanításokról beszél. (Titusz 2,1) Aztán gyakorold magad abban, hogy mindannyiszor, amikor Isten és az ő népe találkozik, ott legyél te is. Csak így tökéletesedhetsz a szolgálat ajándékai által, melyet a gyülekezetben helyezett el Isten. A Szent Szellemmel teljes gyülekezetben azért tervez Isten minden szolgálatot, hogy általa neked ajándékozzon valamit tökéletesítésre.

A türelemnek is része van ebben. „A türelemben pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek legyetek és épek, semmit nem nélkülözvén.” (Jakab 1,4)

„Mindezeknek fölé pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletesség (érettség, célbajutottság) kötele.” (Kol. 3,14)

Krisztus szeretné megmutatni neked az utat, ha meg akarod találni a tökéletesség útját. Ő ráteszi az ujját a te kedvenc bűneidre és megmutatja, mi az, ami téged visszatart a céltól.

Egyszer egy fiatalember Jézus lábához borult és azt kérdezte: „Mit tegyek?” Bár az az ifjú ember az üdvösség útját kereste, Jézus a tökéletesség útját mutatta meg neki.

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el...” (Máté 19,21)

Az ujját a fiatalember dédelgetett bűnére helyezte rá.

Mint annyian, az ifjú is úgy érezte, hogy ez túl sok. Mégis igen olcsó ár lett volna a tökéletességért itt a földön és odaát az örök életért. Jézus ma is ugyanaz. Ha hozzájössz és azt kérdezed, miként lehetsz tökéletes, nem küld el téged felelet nélkül.

Mikor ezt a könyvet olvasod, valószínű, hogy a sátán sokszor súgja neked azt, amit a Fáraó mondott Mózesnek: „Jól van, csak ne menj túl messzire!” Azt mondja, hogy veszélyes túl messze menni.

Istennel sohasem mehetsz túlságosan messze. Messze mehetsz a bűnben. Messze az önigazságban. De, ha Jézussal jársz Szellemben, nem kell attól tartanod, hogy túl messzire mész. Addig, amíg nem követik a hívő ember szolgálatát jelek és csodák, addig nem ment messzebbre, mint ameddig Isten akarta. Mindaddig nem mentünk el olyan messze, ameddig kellene mennünk, amíg kezeinket a betegek téve azok meg nem gyógyulnak. Egy gyülekezet sem ment még el addig, ameddig az Úr akarja, ha a Szellem kilenc ajándéka nincs jelen a gyülekezetben. Ne hagyj, hogy a Fáraó (a sátán) visszatartsd téged! Elég neked Isten kegyelme.

Ne engedd magad semmivel sem visszatartani attól, hogy Isten ajándékait megnyerhessed életedben, akár igehirdető vagy, akár gyülekezeti tag.

„Törekedjünk tökéletességre! (végcélbajutottságra)” (Zsid. 6,1)

5. Fejezet

Krisztus a mi mintaképünk (etalonunk)

„erre hívtak el titeket. Mert a Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva hátra nektek, hogy nyomdokaiban járjatok. Ő vétkeket nem tett, csalárdságot nem találtak szájában, mikor gyalázták, gyalázást vissza nem mondott, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta ügyét az igazságosan ítélőnek. Testében a fára vitte fel vétkeinket, hogy a vétkekre ne legyünk kaphatók, hanem az igazságosságnak éljünk. Véres zúzódásai gyógyítottak meg titeket. Úgy eltévelyedtetek, mint a juhok, de megtértetek lelketek Pásztorához és Felügyelőjéhez.” (1.Péter 2,21-25)

Ez az Ige világosan megmutatja minden őszinte szívű hívőnek, hogy Krisztus a mi mintaképünk. Szóban és cselekedetben.

Úgy járhatunk tehát, mint Krisztus és úgy beszélhetünk, mint Krisztus.

Ez nem a láb, vagy a száj állapota, hanem a szívé! „Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz számítgatás: házasságtörés, cédaság, gyilkosság, lopás, kapzsiság, gonoszságok, csalás, kicsapongás, gonosz szem (irigység), káromkodás, fennhéjzás (többnek látszani vágyás), kevélység, meggondolatlanlás, ez a (sok) gonoszság mind belülről származik és ezek teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7,21-25)

„Mert olyan ő, amint lelkében számítgat (gondolkozik).” (Péld. 23,7 IMIT)

Ahhoz, hogy valaki úgy járhasson, mint Krisztus, és úgy beszéljen, mint Krisztus, először kezdjen el úgy gondolkozni (számítgatni), mint Krisztus! Ez csak akkor lehetséges, ha: „foglalul ejt minden gondolatot, hogy Krisztusnak engedelmességen.” (2.Kor. 10,13) Ez nemcsak úgy történik. Ez a határozott odaszentelés cselekedete. Következetes szándékkal állandóan alkalmaznunk kell, mert a gondolatok szeretnek csapongani. Ezzel együtt jár az, hogy akarjuk a változást, föladva a magunk gondolatát Krisztus gondolataiért. „Az az észjárás (törekvés) legyen bennetek, mely a Krisztus Jézusban is volt.” (Fil. 2,5)

A gondolatok vonalát Isten vezeti. Lehetséges győzelmes életet élni. Ez nem jelenti azt, hogy a sátán többé már nem jöhet ellenünk és kísérhet gonosz gondolataival. Sehol sincs az Igében az, hogy nem lesz kísértésünk. Krisztus is meg lett kísértve. Lehetséges, hogy ne gondolkozzunk gonosz dolgokon. Az ellenőrzött elme ép. Kiűzhetjük a gonosz gondolatokat azáltal, hogy helyes gondolatokkal töltjük meg elménket. A Filippi 4,8-ből megtanulhatjuk, melyek ezek a gondolatok: „...ami *valóigaz*, ami tiszteletreméltó (tisztes), ami igazságos, ami szentül tiszta (ártatlan), ami barátságos, ami jóhírű, ha van valami erényes, ha van valami magasztos (magasztalni való): azt vegyétek figyelembe (arra irányuljanak gondolataitok).” Jézus helyes gondolatokat gondolt, ezért tudott úgy járni és beszélni, hogy példaképünk lehet.

„Mert a Krisztus is szenvedett értetek, példát hagyva hátra nektek, hogy nyomdokaiban járjatok.” (1.Péter 2,21) Jézus a mi példaképünk. Jézus segít nekünk abban, hogy a nyomdokaiban járhassunk. „mindenki, aki Benne (Jézusban és az Atyában) marad, nem vétkezik.” (1.Ján. 3,6) Ez ellentétben áll több vallásos tanítással szemben. Tudok erről. Azt is tudom, hogy vallásos embereknek, még azoknak is, akik hisznek az isteni gyógyításban nincs erejük, amikor betegekkel, vagy megszállottakkal kerülnek szembe. Ha igazán kívánod az isteni erőt, akkor érdemes komolyan imádkozva gondolkozni rajta, akármilyen is volt azelőtt a véleményünk, vagy vallási tanításunk. Oka van annak, hogy egyeseknek van erejük és másoknak nincs. Nem az az oka, hogy Isten személyválogató volna. Az erő, a hit közvetlen következménye. A hit engedelmisség által lesz. „Szeretteim, még ha szívünk félreismerne is (megróna is) bennünket, bizalommal fordulunk Isten felé, úgyhogy ha valamit kérünk, megkapjuk tőle, mert megőrizzük rendelkezéseit, és azt tesszük, ami kedves előtte.” (1.János 3,21-22)

Szentség nélkül lehet remény, de szentség nélkül nincs HIT!

Ha lenne hitünk szentség nélkül, akkor olyan embereknek, akik soha nem fogják Istent meglátni, erejük lenne bármit kérni Istentől. De Istennek ez a korlátlan ígérete azokhoz szól, akiknek hitük van.

„És mindazt, amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hisztek.” (Máté 21,22) Isten azt is mondja: „Arra törekedjétek, hogy mindenkivel békességben legyetek, és megszentelődjétek, ami nélkül senki sem fogja meglátni az Urat.” (Zsid. 12,14)

Bár sok vallásos tanító azt mondja: mindenki mindig vétkezik, ezért lehetetlen bűn nélkül élni. Mindaddig, amíg az ember ezen a világon van bizonyos bűnökben részt vesz, így az embernek minden nap meg kell térnie. Isten Igéje mégis csendesen és egyszerűen mondja Isten parancsát: „Legyetek szentek, mert én szent vagyok.” (1.Pét. 1,16)

Pál a korinthusiakhoz írt levélben azt mondja: „Az igazságosságnak megfelelően józanodjatok ki, s többé ne vétkezzetek. Némelyeknek ugyanis nincs Isten-ismeretük. Azért mondom, hogy megszegyenüljete.” (1.Korinthus 15,34)

Azok, akik mentegetőznek szokásos bűneik miatt eszerint az Ige szerint nem ismerik Istent (nincs Isten-ismeretük). Ez szégyen! Ezért sok keresztyénnek nevezett ember szellemileg alszik. Nem vezeti őket Istennek Szelleme, sem Isten Igéje, mert Isten Szellemének munkája az, hogy meggyőzi a világot a bűnről és az igazságosságról. (János 16,8) A szívben elrejtett Ige megvéd az Isten elleni bűnöktől (vétkezéstől). (Zsolt. 119,11)

Nem lehet erőd, ha alszol. Ébredj fel! Hagyd abba a bűn miatti mentegetőzésedet! Járj Annak nyomdokain, Aki nem vétkezett. „Sem a szájában álnokság nem találtatott.” (1.Pét 2,22)

Jézus a szavával gyógyított. (Máté 8,16) „Szavának hatalma volt (v. szavában hatalom volt /hatalommal szólt).” (Luk. 4,32)

A Krisztus követője biztosítva van afelől, hogy szavában hatalom legyen. (Máté 26,21) Ahhoz hogy szavainkban hatalom legyen, úgy kell beszélnünk, amint Jézus beszélt.

Csalárdság, hamisság, ravaszság, csalás ne találtasson szánkban.

Jézus Szellem szerint járt. Minket, követőit is arra buzdít, hogy járjunk Szellem szerint. (Galata 5,15) A 19-21. versekben fel vannak sorolva a *hústest* cselekedetei, amelyek nincsenek meg azok életében, akik Szellem szerint járnak.

Vannak, akik ott horgonyoznak a *hústest* cselekedetei körül. Nem nagyon erőlködnek, hogy legyőzzék azokat, mégis úgy érzik, hogy Isten megjutalmazza szavaikat, imádságukat és csodatevő erőt is ad nekik. Isten Igéje azt mondja, hogy azok, akik ilyeneket cselekednek – nemcsak erejük nem lesz – de „Isten királyságának örökösei sem lehetnek.”

Aki még Isten királyságába sem mehet be, miként várhatja, hogy ereje legyen Krisztus cselekedeteit cselekedni?!

Ha tanulmány alá vesszük ezt a listát, láthatjuk, hogy a „*hústest* cselekedetei” közé sorolja Isten a tisztátalanságot, érzékiséget, túlzott kívánságokat, telhetetlenséget, gyűlöletet, viszálykodás, perpatvart, féltékenységet, haragot, kicsapongó lakmározást és ezekhez hasonlókat.

Azok, akik ilyeneket cselekednek, nem járnak Jézus nyomdokain. Aki nem követett el bűnt, sem hamisság nem találtatott szájában.

Pál figyelmeztet minket: „Vetkőzzétek le az óembert foglalkozásaival (szokásaival) együtt (vagyis a *hústest*nek cselekedeteit) és öltözzétek fel az új embert, aki állandóan megújul a Teremtője képmása szerinti megismerésre.” (Kol. 3,9-10)

Az alábbi listán fel vannak sorolva a *hústesti* ember jellegzetességei, aki nem Szellem szerint jár. Bár ez a jegyzék nem teljes, mégis eszköz lehet arra, hogy sokakban gondolatot támasszon.

Góg: fontoskodás, függetlenség lelkülete, konokság vagy makacsság.”

Dicséret kedvelése: szereti, ha észreveszik, uralkodni vágyik, a társalgásban magára vonja a figyelmet.

Vitatkozás: bőbeszédűség lelkülete, önfejű, nem tanítható lélek, akaratos, uralkodó lelkület, kritizáló lelkület, durcáskodás, ingerlékenység, át nem adottság, makacs hajlam, vezető szerepet kívánó, uralkodó stb. szereti, ha hízelegnek neki és viccelődnek vele.

Mások hibáiról és mulasztásairól való beszéd inkább, mint azoknak értékelése, akiknek több az adottságuk, drágábbak, mint te vagy.

Feltűnőséget keltő tisztátalan hatás, túlságos ragaszkodás és bizalmaskodás az ellenkező nemi szemben, kalandozó szemek.

Tisztességtelen, hamissággal teljes hajlam, kitérő vagy az igazságot leplező lelkület, többnek mutatja magát, mint amennyi, nagyítás, vagy az igazság elferdítése.

Önzés: pénzszeretet, kényelemszeretet, lustaság, külsőségesség, lelki élettelenység, nem törődés az elveszettekkel, szárazság, közömbösség.

Az isteni erő hiánya.

Borulj térdre Isten előtt, hadd beszéljen hozzád ezekről a DOLGOKRÓL ÉS NEKED ADJA A te saját listádat. Meglátod, hogy még sok mindenre rámutat Isten életedben, aminek meg kell változnia.

Jól ellenőrizheted magad, ha fölteszed mindig a kérdést:

Megtenné-e Jézus ezt? Ha megtenné, akkor az Ő nyomdokaiban jársz. Ha nem tenné, akkor elvesztetted a lépést. Akkor nem lehet isteni erőd. Nem jutsz be esetleg még a mennybe sem. A szent élet nem lehetetlen. Isten parancsolja ezt, és „...aki elkezdte bennetek a jó munkát, a Krisztus (Felkent) Jézus napjáig be fogja azt fejezni.” (Fil. 1,6) „Van-e valami lehetetlen az Úr számára?” (1.Mózes 18,14)

Isten azt mondja Pálnak: „Elég neked az én kegyelmem!” (Az Ő kegyelme neked is elég.) Ha valóban szentségre vágysz, elérheted. És enélkül sohasem részesülsz Isten csodatevő erejében!

6. Fejezet

Önmehtagadás

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, naponként vegye fel keresztjét, és úgy kövessen.” (Lukács 9,23)

Az az út, amelyen Jézus járt, az önmehtagadás útja. Azért olvasod ezt a könyvet, mert szeretnél „Jézus után jönni?”, Akkor tagadd meg magad!

Egyszer valaki azt mondta: „Senki sem beszél úgy, mint ez az ember (Jézus)!” Hadd tegyem még hozzá, hogy kevesen éltek valaha úgy, mint ez az ember. Kevesen tanulták meg az önmehtagadást.

Azt olvassuk az Igében Jézusról: „és kora hajnalban, amikor még sötét volt, Jézus felkelt, elindult és elment egy elhagyatott, puszta helyre, és ott imádkozott” (Márk 1,35) Milyen sok embernek, - akik ugyanazt a munkát szeretnék végezni, mint Jézus, - nincs idejük imádkozásra. Milyen kevesen szeretik a magányosságot. Gyakran imádkoznak gyönyörűen a tömegben, vagy ha mások hallják, és az éjszakai órákban töltött magányos imádkozás nem dicsőíti az ént. Az „én” szívesebben a másik oldalra fordulna, hogy sokkal kényelmesebb helyet találjon, kényelmes fekvőhelyén igyekszik elaludni. Az „én” azt mondja: „Ki kell pihennem magam.”

Ha azt kérdezik: Ki vállal éjszaka, vagy kora reggel egy óra hosszát imádkozást? Az „én” mosolyogva nyújtja föl a kezét. Az „én” örül, hogy látták, hogy ilyen áldozatot vállalt: hogy milyen jót gondolhatnak róla a szomszédai. De az „én” elzárja a csöngő ébresztőórát és újra elalszik. Az „én” azt mondja: „Úgy se sokat ér az imádság, ha nincs rá indíttatásod!”

Jézus azt mondja: „Tagadja meg magát!” Ez áldozat, áldozathozatal Istennek. És Isten megjutalmazza az áldozatot.

Szolgálatom elején történt Dél-Missouriban. Egy héten át sokan jöttek az összejövetelekre, de a megtérésre való felhívásra senki sem válaszolt. Feleséggel elhatároztuk, hogy ennek meg kell változni. Elhatároztuk, hogy egész éjjel fogunk imádkozni a lelkek megmentéséért. Meglehetősen fáradtak voltunk, mert késő volt már és nehéz volt a szolgálatunk. Rövidesen nagy fáradtság telepedett ránk. Még az is lehetetlennek látszott, hogy ébren maradjunk. Ismételten ébresztgettük egymást. Nem volt örömkialtás, semmi megrázó dolog, semmi, ami ébren tarthatott volna, csak annak a tudata, hogy abban a kis közösségben, amelyet Isten ránk bízott, lelkek mentek a kárhozatba. És meg kellett térniük. Megígértük Istennek, hogy átímádkozzuk az éjszakát. Amikor a nap fölkelte, tudtuk, hogy betartottuk fogadalmunkat és hogy aznap este valami történni fog. Alig vártuk a szolgálat idejét. És azon az estén jött a győzelem. Egymás után felkeltek a fősztólításra, míg végül 19-en találták meg az üdvösséget és dicsőítették Istent abban a kis vidéki tanteremben, olyan prédikátor szolgálata által, aki még csak három hete prédikált. Mikor arról a szolgálatról örvendezve mentünk haza, tudtuk, hogy Isten megtanított minket valamire: érdemes mehtagadni önmagunkat, érdemes lemondani a pihenésről, amiről azt gondoljuk, hogy megillet minket. Érdemes átímádkozni egy éjszakát, akár tetszik az ének, akár nem.

Az „Én” azt mondja: „Akkor imádkozz, ha indíttatásod van rá.” Az önmehtagadás azt mondja: „Mindenképpen imádkozzál!”

Van, amikor imádkozni gyönyörűséges, amikor az imádkozás fölfrissíti a fáradt lelket. De van olyan idő, amikor az imádkozás harc a sátán ellen szemtől-szembe. Van idő, amikor küzdenünk kell imában, mint ahogy Jákób küzdött és fölkiáltott: „Nem engedlek el téged, míg meg nem áldasz engem.” (1.Mózes 32,26) Van úgy, hogy késik a válasz imánkra, de ki kell tartanunk, miként Dániel is három hétig várakozott (Dániel 10,2). Van olyan alkalom, amikor a test kimerül és az idegzetünk megerőtlenedik, mint Illésé, amikor a tüzet és az esőt aláhozta az égből. (1.Kir. 18,1-19,4) Ilyen alkalmaknál az imádkozás önmehtagadást követel. De megéri. Csak az, aki hisz az imádság erejében, az tudja mehtagadni testétől a pihenést, hogy imádkozhasson. Isten azt ígérte: „És mindazt, amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hisztek.” (Máté 21,22)

Az igazi imádság határozott, uralkodó imádság, a legnagyobb erő kiáradása a földön.

Az első keresztyének 10 napig imádkoztak – és jött a csodálatos pünkösöd.

Mózes negyven napig volt Istennel a hegyen és az egész arca úgy ragyogott, hogy le kellett takarnia egy lepelrel. Müller György imádkozott és egymillió dollárt kapott, kétezer árváról gondoskodhatott.

Jézus fölment imádkozni a hegyre és visszatérte után démonokat űzött, amelyeket csak könyörgéssel és böjtöléssel lehet kiűzni. (Márk 9,29) Jézus nem mondta a szomorú apának: Ez a fajzat nem űzhető ki, csak könyörgéssel és böjtöléssel. Várj, elmegyek, könyörgök és böjtölök. Ő már akkor imádkozott és böjtölt! Az önmegtagadás: böjt és imádkozás mindennapi életének része volt. Neki ez volt életmódja. Jézus előbb imádkozott, és mikor szükség volt erre, már kikönyörögte és (f)el volt rá készülve.

Hányan hiszik azt, hogy az az önmegtagadás, amelynek önző célja van. (Ézs. 58,3-7)

Az önmegtagadásnak fontos része a böjt. Az étel kivárása - a legjobb, a legtáplálabb és legízletesebb, - az ennek egyik legerősebb kívánsága. Ézsau ételért adta el elsőszülöttségi jogát. A testi éhséggel, az étel utáni vágyal támadta meg Jézust a sátán legelőször a pusztában. Pál, a hatalmas apostol elmondja, hogy gyakran böjtölt. (2.Kor. 11,27)

Az élelem önmagában nem bűn. De ha túlságos fontosságot tulajdonítunk neki, bálvány lesz, bűnné lesz.

Pál intette a Filippibelieket attól, hogy olyanokat kövessenek, akik „Krisztus keresztségének (kínkarójának) ellenségei, akiknek a végük pusztulás, akiknek a hasuk az istenük és dicsőségük a gyalázatukban van, akiknek a földieken jár az eszük” (Filippi 3,18-19)

Sok hívőt – aki szeretné Isten csodatevő erejét megnyerni életében –, az tart vissza, hogy még mindig inkább nélkülözi Isten javait, mintsem, hogy nélkülözzön egy jó ételt.

Milyen nehéz volt nekem térdelve bent maradni imakamrámban, mikor megéreztem a jó ételillatot, mely az ajtó résein keresztül beszivárgott! Miután hátat fordítottam a pompás ebédnek, és visszamentem evés nélkül imakamrámba, csak akkor hallottam meg Isten hangját. Ekkor bebizonyítottam Istennek, hogy Ő fontosabb nekem, mint az étel és hogy nekem nem a gyomor az Istenem.

A böjtölésnek nincs ereje, hogy önmaga csodákat tegyen, csak úgy, ha azt helyesen végezzük. Ézsaiás idejében az izraeliták így kiáltottak: „Miért böjtöltünk, ha nem láttad, miért sanyargattuk lelkünket, ha nem tudsz róla?” – Isten prófétája által azt a választ kapták: „Íme, böjtölésetek napján is találtok kedvtelést, és minden robotmunkásokatok hajszojátok. Íme, perlekedés és civakodás között böjtöltök, ököllel lesújtva gonoszul.” (Ézs. 58,3-4) A böjtölés által meghallatszik szavunk a magasságban, szükséges hozzá a szívnek teljes megvizsgálása és Isten keresése. Szükséges ahhoz, hogy megnövekedjen előttünk az a felelősség, hogy atyánkfiának őrizői vagyunk.

Ahhoz, hogy böjtölésünk hatásos legyen, szükséges, hogy önzetlenül tegyük. „Íme, ez az a böjt, amely tetszik nekem: oldd le a jogtalan bilincseket, oldozd meg az iga kötelékeit! Bocsásd szabadon az elnyomottakat, és minden ígát törj össze! Íme, törd meg az éhezőnek kenyeredet, és a bujdosó szegényeket vidd be házádba! Ha mezítelent látsz, takard be, és ne zárkózz el testvéred elől!” (6-7 v.) Ha Isten szerinti a böjtölés, akkor Ő a következő ígéretet teszi: „Akkor majd előtör, mint hajnal, a te világosságod, és sebed gyorsan beheged; színed előtt halad igazságod, és az Úr dicsősége zárja soraidat.” (Ézs. 58,8-9)

Jézus böjtölt és elvárta, hogy követői is böjtöljenek. Követőinek megmondta, hogy Istennél nem minden böjtölés fogadható el. (Máté 6,16-18) Akik a böjtöléssel kérkedtek, azokat Jézus képmutatóknak bélyegezte. Megmondta, hogy ezek a környezetük bámulatával elnyerték minden jutalmukat, akik csak a külsőségekre néztek. Jézus olyan böjtölést ajánl, amely titkon van, amelyről csak Isten és a böjtölő tud. Ha lehetséges, még a legközelebbi családtag se tudjon arról, hogy böjtölünk. Ha így böjtölünk, akkor Isten meghallgat minket a mennyben, és nyilvánosan megjutalmaz imádságod meghallgatása által.

Sokkal jobb, ha az emberek azt mondják: „Ennek az embernek isteni ereje van, a betegek meggyógyulnak, a sánták járnak, a némák beszélnek és a vakok látnak, ha ő imádkozik értük”, ahelyett, hogy ezt mondanák: „Ez igazán egy kegyes ember, minden héten 3 napot böjtöl.” Vagy: „Huszzonegy napig böjtölt.” Vagy: „Most a negyvennapos böjtölés tizedik napjánál tart.”

Némelyek hiába pazarolták el az időt és hiábavaló áldozatot hoztak, melyből senkinek sem lett haszna, mert fölfuvalkodtak és dicsekedve böjtöltek. A sátán igyekezete az, hogy mindazt, amit Istenért teszünk, megrontsa. Igen vigyázzunk ebben, különben a sátán egyik leghatásosabb fegyverünket: a böjt általi önmegtagadást hatástalanná teszi.

Az igazi böjtölés az, hogy testünknek minden kívánságával szemben Istennek adjuk az elsőbbséget. Mélyen belenyúl ez a személyes életbe. Pál azt ajánlja, hogy míg a férj és a feleség egymás testével rendelkeznek

és egymásnak alávetetnek, hogy minden lehető módon egymásnak tetszenek, bölcs dolog, hogy a hívó férj és feleség megegyezzenek abban, hogy bizonyos időt böjtöléssel és könyörgéssel töltsenek. Isten az első, Ő töltsse be minden gondolatunkat, hogy egyik, vagy másik, vagy mindketten a könyörgésre és böjtölésre szenteljék magukat. Isten nem kárhoztatja a házasságot, sem a férj és feleség helyes kapcsolatát, de még erről is –, amelyhez jogunk van –, mint az ételhez is –, bizonyos ideig próbáljunk lemondani, hogy Istent keressük.

Minél szorosabb a kapcsolatunk Istennel, annál nagyobb az Ő ereje életünkben. Ezt a közelséget egy módon érhetjük el: „Közeledjete Istenhez és Ő is közeledni fog hozzátok.” (Jak. 4,8)

Az önmehtagadás sokszor távol tart majd téged a legkellemesebb társaságtól. Kétségtelenül a te társaságod jó társaság. De ahhoz, hogy isteni erőd legyen, szükséges, hogy közösséged legyen Istennel. Az Isten népével való közösség csodálatos és minden keresztyén számára szükséges, főleg fiatal keresztyének számára. De van egy másik közösség, amely még ennél is szükségesebb: „A mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal.” (1.Ján. 1,3)

Azok, akiknek isteni erejük van, akik szabadulást visznek a betegek és szenvedők számára, és akik lelkeket nyernek meg Krisztusnak, sok időt töltenek egyedül Istennel, mielőtt az emberekkel időznek.

Ezeket nem lehet egy pillanat alatt megtenni. **Az Úrra való várakozás következménye az erő.**

Az „én” azt mondja: „Siess!” De az „ént” ismét meg kell tagadni. Pünkösöd tíz napig való várakozás után jött. Dániel látomása az utolsó időkről 23 napi várakozásba került. Mózes nem tanult meg várni az Úrra, hogy megismerhette volna akarát és módszereit, ezért negyven évig kellett a pusztában az Úrra várakoznia, amíg véghezvihette azt a szabadítást, amelyre őt Isten elhívta. „Csendesülj el az Úrban és várd Őt!” (Zsolt. 37,7)

A várakozás szinte hiábavalónak tűnik. Mindent gyorsan teszünk. Annyi mindenhez csak gombnyomás kell. De nem létezik olyan gomb, amelyet megnyomhatnánk, nincs varázsige, nincs királyi pálca az isteni erő elnyeréséhez. Aki Istenre várakozott, az az ember parancsol a démonnak, hogy távozzon és az áldozat megszabadul. Az az ember, aki nem tud időt „pazarolni” a várakozásra, ugyanazokat a szavakat mondja, látszólag ugyanazokat cselekszi, de nem történik semmi sem. Az Úrra való várakozásban benne van a böjtölés, imádkozás és nemcsak várakozás. Amikor imádkozunk, Istenhez beszélünk. De ha már addig imádkoztunk, hogy nincs több mondanivalónk, akkor várunk kell a válaszra. Engedd, hogy Isten beszéljen hozzád.

Az „én” nyugtalan és békétlenkedő. Mindig tenni akar és érdeklődést kelteni maga iránt, vagy örömeiket élvezni. Az „én” e világi dolgokra, a *hústest* dolgaira gondol.

De „ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát!” (Luk. 9,23)

Akarsz utána jönni? Akarod azokat cselekedni, amiket Jézus cselekedett? Akkor várakozz az Ő jelenlétében, hadd beszéljen veled az éned dolgairól, amelyeket még nem tagadtál meg. Legyen az Ő önmehtagadó élete mintaképed és akkor útban vagy az Ő csodatevő erejéhez.

7. Fejezet

A keresz

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, naponként vegye fel keresztjét, és úgy kövessen.” (Lukács 9,23)

Nagyon kevés hasznod lesz az önmegtagadásból, ha nem veszed fel a keresztedet és nem követed Jézust minden napon.

Kereszt alatt értem a fájdalom, szomorúság, vagy áldozat terhét, amelyet ha akarnánk, letehetnénk, amelyet önszántunkból hordozunk mások érdekében. Ez az amit természetsszerűleg félretennénk, de amelyre az készlet, hogy nincs más mód az üdvösséghez, szabadításhoz, vagy az elveszettek gyógyításához, azért önként felvesszük a keresztet.

„Nézzünk ... Jézusra, aki az elé helyezett öröm helyett (miatt) elszenvedte a keresztre *feszítést*” (Zsid. 12,2) Jézusnak nem kellett volna elszenvednie a keresztet. Azon az estén is, amikor elfogták, kijelentette, hogy még abban a késői időben is kérhetné az Atyát és az Atya több mint tizenkét légiónyi angyalt küldene, hogy Jézust megmentse ettől a sorstól. (Máté 26,53-54) Azért vállalta mégis a keresztet, mert elhatározta szívében, hogy betölti az írásokat és megmenti az elveszett bűnös nemzedéket, a bűn és a betegség átkától.

A hibátlan és szeplőtlen Bárány elviselte hátán az ostorcsapásokat és a keresztrefeszítést.

Mózes ugyanilyen lelkiületű volt, mikor elfordult az egyiptomi tróntól és az ő testvéreivel azonosította magát, a rabszolgá néppel, hogy szenvedés és áldozat árán szabadíthassa meg őket. (Zsid. 11,24-26)

Pál is ugyanilyen elhatározást fejez ki, mikor elhagyja vallása legszigorúbb felekezetét, hogy a gyűlölt és üldözött keresztyének szektájához csatlakozzon, hogy ne legyen engedetlen a mennyei látás iránt és vihesse a szabadulást a pogányokhoz. Jézust követte, vitte a keresztjét, mikor azt mondotta: „És most lám! Én a Szellemhez kötve megyek Jeruzsálembe és hogy mik várnak ott rám (netán) nem is tudom, kivéve, hogy a Szent Szellem városként arról tesz tanú(bizony)ságot nekem, ezt mondja, hogy bilincsek és nyomorúság várnak rám,” (Csel. 20,22-23)

Mikor Charles Finney otthagyta jónak ígérkező ügyvédi pályáját azért, hogy az igehirdetés szolgálatába álljon –, ismeretlen terület volt ez számára, amelyre nem volt semmiféle kiképzése –, fölvette a keresztjét. Nem elég fölvenni a keresztet. Ezt mindennap föl kell venni! Önként, hűséggel hordozva, zúgolódás nélkül. Könnyű odaszentelni magunkat –, fölvenni a keresztet – egy forró, megszentelődési felszólítás idején, de sokan elmulasztják másnap reggel, vagy a következő napon újra fölvenni azt.

Krisztus soha nem szabadságolta magát a kereszttől. A kereszt elment vele a pihenésére is. Bár Jézus többször félrevonult pihenni, a teher mindig ránehezedett.

Amikor fáradtan és éhesen leült a Szamáriai kút mellett pihenni, mialatt tanítványai bementek a városba élelmet vásárolni, volt ideje és ereje egy lelket üdvösségre vezetni és megindította azt a mozgalmat, amely később a nagy Szamáriai ébredés lett, és szinte egész Szamáriát besodorta Isten királyságába. (Csel. 8)

Mikor földi életében egyik legnagyobb fájdalom érte, szeretett unokatestvére és barátja: Bemerítő János halála, azt gondolta: kissé félrevonul. (Máté 14,13-14) De az emberek észrevették mikor elment, és utánamentek. Mikor rájuk tekintett, könnyörületességre indult. A saját gyászát elfelejtette, fölvette a keresztet és ment, hogy meggyógyítsa a betegeket és szolgáljon nekik szükségükben.

Nem véletlenül jött élete végén a kereszt. A kereszt árnyékában született, élt és halt meg. Tudta mindenkor, hogy ott van, de egyetlen egyszer sem igyekezett kikerülni a keresztet. Egyetlen egyszer sem mulasztotta el fölvenni a keresztet minden nap. Nem volt egyetlen olyan nap sem az életében, amelyről elmondhatta volna: „Ez az én napom. Majd holnap ismét Atyám dolgát cselekszem.” Életében nem volt soha olyan élménye, amelyről elmondhatta volna: „Ez az én örömem. Várjanak az emberek, majd ha ez véget ér, akkor találkozunk és segítünk szükségükben.” Még mikor szomorúsága volt, akkor sem mondhatta el: „Olyan nagy a szomorúságom, hogy most helyénvaló, ha nem kell eléjük állnom. Most ők szolgáljanak nekem.”

Azon az éjszakán, amelyen Jézust elárulták tudta, hogy elérkezett az idő, azt is tudta, hogy aki őt elárulja, a hamis tanítvány, ott ül azokkal együtt, akiknek ő szolgált. Fölkelt az asztaltól megmosni a tanítványok lábait,

hogy bemutassa azt, amit az előbb mondott nekik: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és váltságul adja életét (lelkét) sokakért.” (Márk 10,45)

A világ szemében úgy tűnik, hogy Jézus azon a sötét napon, a Golgotán vitte a keresztet. (Ján. 10,16) Jézus akkor is vitte a keresztet, mikor az emberek között járt szegényen, elhagyatva, megvetve, önként félretéve, hogy sokakat vihessen az üdvösségre (megmenekülésre) – „...aki szertejárt, jót tett és meggyógyított mindenkit, akik az ördög (vádló) hatalma alatt voltak, mivelhogy Isten volt ővele” (Csel 10,38)

Lehet, hogy a világ nem látja, nem érti meg a te keresztedet, vagy az enyémet. De mindannyiunknak megvan a maga keresztje, amelyet Isten neki szánt. Ez nem betegség, amelyet nem tudunk letenni. Nem az élet viszontagságai ezek, amelyekben részesülünk, akár szolgálunk az Istennek, akár nem. Az, amit mi önként vállalunk önfeláldozóan magunkra, hogy Istennek engedelmesek, másoknak pedig áldására lehessünk. Megdicsérted magad a kereszthordozásért, vagy sajnálkozol önmagadon életkörülményeid miatt? Magadra vetted-e készségesen mások terhét, fájdalmát, szomorúságát, hogy fölemeld őket és áldásukra légy, hogy üdvösséget és szabadítást vigyél azoknak, akik szükségben vannak?

Azt mondod, hogy akarod Isten csodatevő erejét. Kész vagy megfizetni az árát? Kész vagy naponta fölvenni a keresztet és követni Jézust minden úton?

Ha Jézust teljesen akarod követni, ez az jelenti, hogy követned kell Őt a pusztába, ahol beteljesedett Szent Szellemmel, a böjtölés és könyörgés óráiban, a nehéz szolgálatok óráiban, követned kell őt abban, hogy félreértenek téged, az üldöztetésben, a magányos éjszakai imádkozásban. Ez azt is jelenti majd, hogy követed a Getsemánéba –, az elveszett világ terhét viselve – gondolva, hogy valaki a közelben osztozik a teherhordozásban – és meglátod később, hogy a többiek elaludtak. Majd a törvényházban jön a hamis tanú és az igazságtalan döntés. Most tovább a megkorbácsolás színhelyére – a kilencágú korbács –, ecet és epe. Nem lehet meghátrálni még a kereszt kínjától, gyötrelmétől sem.

Azt mondod: ez azt jelenti, hogy az életemet teljesen elveszítem? Valóban azt! De Jézus azt mondta: „Aki ugyanis meg akarja menteni lelkét (életét), el fogja veszíteni azt, de aki érterem és az örömuzenetért (evangéliumért) elveszti lelkét (életét), meg fogja menteni azt.” (Márk 8,35)

Ez a bővülő élet, erővel teli élet. A valóban önfeláldozó élet, amelyről tudom, hogy nem hiába élek. Minden áldozatot megér az, hogy Isten Fiának nyomdokaiban járunk.

8. Fejezet

„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem (alászállnom).” (Ján. 3,30)

Ezzel kapcsolatban Isten a büszkeségemről beszélt velem. Soha nem tudtam, hogy büszke vagyok. Ha ilyesmire gondoltam, akár prédikációval kapcsolatosan, vagy ha azzal vádoltak, – vagy ha a hűséges Szent Szellem figyelmeztetett erre, én mint mások is, mindig azzal védtem magam, hogy ez nem büszkeség, hanem önérzetesség, higgadtság, jó nevelés, vagy nagyvonalú gondolkodás. De Isten bűnnek nevezte. „A gögös szem és a pökhendi szív – a gonoszok vétektermő mezsgyéje.” (Péld. 21,4)

Isten jelenlétének átvilágító fényében nem lehetett mentegetőzőm. Miként annak idején Jánosnak, nekem is be kellett ismernem, hogy teljesen Istenre vagyok utalva és az én erőmből milyen kevésre telik.

Be kellett ismernem, mint még sohasem, hogy még a legnagyobb igyekezetem is annyira eredménytelen. Ezért szükséges, hogy teljesen Isten irányítsa az életemet.

Az újtestamentumi tanítványok teljesen alávetették magukat ennek az Igének: „... Az Úr együtt munkálkodott velük és az igehirdetést követő jeleken át megszilárdította a lelkekben az igét.” (Márk 16,20)

Nem tulajdonították önmaguknak sem az erőt, sem a szentséget, bár szavuk parancsára egy ember, aki 40 éve béna volt, akit úgy vittek oda egy helyre a barátai, hogy kolduljon – azonnal meggyógyult. A béna nemcsak járt, hanem szökdécselt és szaladt. (Csel. 3,2-8)

Ezek ugyanazok a férfiak voltak, akik valaha így örvendeztek: „Uram, a te neved által még az ördögi *szellemek* (sz.sz.: démonok) is aláink vannak vetve (engedelmeskednek nekünk).” (Luk. 10,17)

Most ők alább szálltak saját maguk szemében és készek a növekvő szolgálatra. Halld csak mit mondanak: „Mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek (bámultok) úgy miránk, mintha saját erőnkkel (képességünkkel) vagy jámborságunkkal (kegyességünkkel) tettük volna azt, hogy ez körüljár(kál)jon? ... és az Ő nevében való hit alapján ezt, akit láttok és ismertek, megszilárdította az Ő neve és a hithűség, amely általa van, adta neki az épséget, egészsége(ssététel)t mindnyájatok szeme láttára,” (Csel. 3,12.16)

Ha Jézus növekszik valakinek az életében, csak akkor növekszik az erő is. Ez addig nem lehetséges, amíg az „én” nem szállt alá.

Bárcsak Isten szolgálói és a gyülekezet tagjai felismernék, hogy „Nem erővel, nem hatalommal, hanem az Én Szellememmel, mondja Jahve a Seregek Ura.” (Zakariás 4,6)

Itt nem Isten erejéről és hatalmáról van szó, hanem emberi erőről és hatalomról. A természeteset és nem a természetfölöttit említi. Kétféle erőforrás van. Sok nagy egyház büszke az „erejére” „népszerűségére” és „befolyásosságára”.

Ezeknek ereje és hatalma nagyszerű összejövetelei helyiségeik, hatalmas vagyonuk, eredményes szervezethez, számbeli erejük és a „jobb emberek”-kel való kapcsolataiktól függ, akik gazdagok és befolyásosak a világban. (Bár közülük sokan nem keltik fel azt a látszatot, hogy újjászülettek Isten ereje által, csupán úgy csatlakoztak a gyülekezethez, mint egy klubhoz. Finom, nyájas, megnyugtató, lelki alvást okozó.) Istentiszteleti alkalmak, gyönyörű formáságaik kedvelté teszik őket a „vallásos” világban, a „tekintélyes” bűnösök között. Ezekről óvott minket Pál a Szent Szellem által szólva: „Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát (hatóerejét) megtagadják. Fordulj el tőlük.” (2.Tim. 3,5)

Ezeknek az embereknek nem tetszene az, ha Isten megzavarná az ő istentiszteletüket és megszólalna, mint olyan sokszor tette a múltban prófétáin keresztül. Megdorgálná a bűnt és felszólítaná őket a szent erővel teljes életre. Nem számítanak istentiszteleteik alkalmával Isten erejének természetfölötti megnyilvánulására, nem is adnak ennek teret.

Bizonyára van abban valami biztonság és erő érzete, ha gyönyörű imaházaik vannak és ha szervezkedésükkel sikereket érnek el. Mikor már nem kell attól tartani állandóan, hogy nem tudunk anyagi kötelezettségünknek eleget tenni és amikor sokaknak hirdethetjük az evangéliumot. Ez mind jó dolog. Hálásak lehetünk ezért Istennek. De mindezek a dolgok semmit sem érnek, ezek csupán élettelen vázak – ha Isten Szellemének természetfölötti ereje nincs jelen.

Akkor ez olyan, mint Bábel tornya, amely magasba emelkedik, veszteséget és kudarcot hoz, mégha látszólag sikeres is.

Milyen áldott dolog az adottság, mikor Istennek dicsőségére és szolgálatára szentelik azt.

Milyen jó a helyes elintézés. De az egyetlen, ami szükséges: Isten *hatóereje*.

Milyen sok egyház összejövetele alig látogatott, míg a nagy evangélizáció sátora előtt az emberek kint állnak az esőben, mert belül zsúfolásig megtelt. Szeretnének bejutni, hogy láthassanak valamit abból, amit Isten odabent cselekszik, szolgáján keresztül, aki életében az első helyet Isten erejének adta át, - aki kész volt alábbszállani, hogy Isten növekedhessen.

A „hatalom”, amelyről Zakariás beszél, az emberi erőt jelenti, a *hústesti* igyekezetet, természeti adottságokat, képességeket, formáságot, ceremóniát, szertartásokat, szabályokat és programot.

Mikor nincsen természetfölötti erő, az emberek természetes erővel helyettesítik azt. Isten erejét erőről való énekléssel helyettesítik, mindinkább nagyobb hangsúlyt fektetve a zenei összhangra és a zenei kultuszra, annál inkább csökken Isten valóságos ereje! Emberi erő és hatalom nem fogja betölteni a nagy küldetést; és nem lehet azzal szabadulást vinni a sokaságnak. Bizonyos mértékig használhatja ezeket Isten, de nem lehet vele helyettesíteni a Szent Szellemet!

Még a gyönyörűen összefoglalt prédikációk, nagy egyéniségek kedves, ékesszólása sem pótolhatja.

Nem is a prédikálás a mi célunk, ez csak eszköz a cél érdekében. Ha jó prédikációkkal el lehetne intézni, akkor már rég teljesítve lenne.

Bárcsak az ember alászállna!

Bárcsak a prédikátorok ráeszmélnének arra, hogy nem a gyönyörű, erőteljes prédikálásuk az, ami eredményt adhat, hanem Isten Szent Szellemének kenete a prédikáción és Isten ereje abban, aki hirdeti azt! Több kell az embereknek, mint a prédikációt hallgatni! Mialatt a prédikációt hallják, valamit érezniük kell! A Szellem által érezhető a prédikáció!

Pál nem olyan tudatlan és tanulatlan ember volt, mint a többi tanítvány. Az ő athéni prédikációja még ma is a legjobb meggyőző vitának van elismerve (Csel. 17,22-31).

Az ő származása, képzettsége és hírneve olyan volt, hogy azt mondhatta el: „noha nekem volna a húsban is bizakodni valóm. Ha valaki más úgy véli, hogy a hús dolgaiban bizakodásra van oka, nekem még inkább van” (Fil. 3,4). De Pál mindezt félredobta. Kész volt alászállni! „Ámde ami nyereség volt számomra, azt Krisztusért veszteségnek tartottam” (Fil. 3,7). Bár, mint már láttuk, Pál tudott ékes beszédet mondani, mégis azt írja a Korinthusiaknak: „Beszédemet és igehirdetésemet nem bölcs (rábeszélő) szavak tették meggyőzőkké, hanem a Szellem és hatalom (hatóerő) felmutatása.” (1.Kor. 2,4).

A következő versben megmondja, hogy miért tette félre a természetes adottságait, hogy egyedül Isten erejére támaszkodhasson. „Hogy hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Isten hatalmán (hatóerején) nyugodjon.” (5. vers).

Ha Isten erejének megadnánk az Őt megillető helyet, akkor több ember hite nyugodna Isten erején. Akkor nem bíznának annyian az egyházukban, annak Ura helyett!

Pál elismerte, mennyire fontos a Szent Szellem a prédikációjában. „Nem mintha magunk alkalmasak volnánk valamit kigondolni, mint önmagunkból valót, hanem mert a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki (elég) alkalmassá is tett minket, hogy az új szövetség (diakónus) szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Szellemé, mert a betű (meg)öl, a Szellem pedig életet (élővé tesz),” (2.Kor. 3,5-6).

Az embereknek ma ÉLET kell (élet nem lesz Szellem nélkül). Isten minket használható szolgálóivá tesz – akik képesek életet és szabadítást vinni másoknak – hogyha annyira alászállunk, hogy az embert megtagadjuk minden természeti adottságával együtt, mindazt, amely magára vonja a figyelmet és a dicsőséget. Bár Pál rendkívüli tudással rendelkezett, tanultsága és gazdag tapasztalatai folytán, mégis készséggel mindazt elveti és kijelenti, hogy „Mert eldöntöttem, hogy semmi másról nem fogok tudni köztetek, hanem csak Jézus Krisztusról, és Róla is, mint megfeszítettről.” (1.Kor. 2,2).

„Az ismeret felfuvalkodottá tesz.” (1.Kor. 4,18). Azt értette ezalatt az apostol, hogy túlságosan nagyokká lettek, és alá kellett szállniuk, vagyis ki kellett engedni a felfuvalkodottságot. Nagyszerűen beszéltek, de Pál azt mondja, hogy nem a beszédükből, hanem az erőből láthatjuk milyenek. „Isten királysága nem a

szavakban (logosz) mutatkozik meg (valósul meg), hanem az (Isteni) hatóerők (dünamisz) demonstrálásában.” (20 vers)

Milyen könnyen megláthatjuk, hogy ez igaz. És mennyire becsapjuk önmagunkat azáltal, hogy gyakran olyannak tüntetjük fel magunkat, amilyenek nem vagyunk, mert gőgösek vagyunk.

A gőgnek öt formája van.

Büszke tekintet: Mennyivel jobban nézünk ki, mint azok, akik között vagyunk. Büszkék vagyunk foglalkozásunkra.

Faji büszkeség: Jó családból származom és meg kell őriznem családom becsületét minden áron.

Büszke járás: Lássa meg mindenki, hogy a legtehetségesebb és legtevékenyebb személyek vagyunk. Nincs senki hozzánk hasonló.

Végül a gőg utolsó és legszörnyűbb formája, a kegyes gőg: gőg, szellemi adottságunk miatt, amiatt, hogy milyen hosszan bőjtölünk.

Büszkék vagyunk az álmaink és látomásaink miatt, amelyeket úgy gondoljuk, hogy bírunk és úgy gondoljuk, hogy különös kegyeltjei vagyunk Istennek. Még alázatosságunkra is büszkék vagyunk. Akármelyik fajta a mi gőgünk, amely miatt annyira felfuvalkodtunk, mint egy léggömb, az a legfontosabb teendők, mielőtt az isteni erő valóban a mienk lenne, hogy „alább kell szállnom!”

„mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megalázzák, és aki megalázza magát, felmagasztalják” (Luk. 14,11).

„Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jak. 4,6).

Amikor Isten azt mondja, hogy ellened áll, miként várhatod azt, hogy veled együtt munkálkodjon?

Igen, alá kell szállnom. Csak az arany maradhat meg. Az összes salaknak ki kell olvadni, mielőtt Isten úgy munkálkodhatna veled, ahogy azt szeretné. Milyen kevés marad, ha a salak eltűnt!

9. Fejezet

„Neki növekednie kell...” (Ján. 3,30)

Utaztál-e már valaha pusztán keresztül, messze távolban látva egy hegyet? Amint meglátod, a hegy egész kicsi. Ahogy haladsz, s közeledsz a hegyhez, csodálkozva látod, milyen gyorsan megnőtt a hegy. Pedig ugyanakkora most is, mint amikor megpillantottad. Az okozta a változást, hogy közelebb kerültél a hegyhez. Pontosán ez történik, amikor Isten növekszik, Ő tegnap, ma, és örökké ugyanaz az Isten. Ugyanaz az Isten mindenki számára. Némelyek azonban kicsi, összezsugorodott Istennek látják, aki tehetetlen, aki nem tud semmit sem cselekedni. Ennek az az oka, hogy ezek az emberek túl messze vannak Istentől. Emiatt mondja az Ige: „Közeledjete Istenhez!” (Jak. 4,8).

Sokaktól azért van Isten annyira messze, mert olyan sok mindent engedtek Isten és maguk közé. Némelyek közelednek is Istenhez szájukkal, de a szívük távol van Tőle. (Máté 15,8). Ezekről azt mondja: „Hiába tisztelnek engem” (Máté 15,9).

Egyedül úgy juthatunk Isten közelébe, ha komolyan hozzáfogunk és egész szívünkkel keressük azokat a dolgokat, amelyek Isten és mi közénk kerültek és megszabadulunk azoktól!

A büszkeség határozottan bizonyos távolságban tartja tőlünk Istent. „Messziről megismeri a felfuvalkodottakat.” (Zsolt. 138,6). Nem munkálkodhat veled együtt Isten, ha távol van tőled. Alázattal kell Hozzá jönnöd.

Némelyek azzal mentegetőznek az erőhiány miatt, hogy azt mondják: „A csodák ideje elmúlt. Ma már meg van alapítva a gyülekezet és nincs már többé csodákra szükség.”

Ezt sehol sem hitelesíti az Ige. „Jézus Krisztus tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz.” (Zsid. 13,8)

„Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el arcát előletek, és nem hallgatott meg.” (Ézs. 59,1-2). Ne Istent okold erőtlenséged miatt.

Okold azt, aki valóban az oka ennek. Túl messze vagy Istentől, mert túl sok bűn került Isten és te közé. Barátok és szeretteink kerülhettek oda. Jézus azt mondja: „Aki jobban kedveli apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám, és aki jobban kedveli fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám.” (Máté 10,37).

Elválaszthatnak Istentől az élet gondjai, miként a gyom elfojtja a magot és terméketlenné teszi azt. Némelyek csak ennek az életnek gondjaival foglalkoznak, mintha csak örökké itt élnének. Az ilyenekkel nem tud együtt munkálkodni Isten. Ahhoz, hogy Isten szívének közelségében éljünk, hogy érezhessük az elveszettek iránt, és a szenvedők miatti könyörületos szívnek dobogását, állandóan annak tudatában kell élnünk, hogy milyen rövid ez az élet és elkerülhetetlenül megyünk az örökkévalóság felé.

Némelyeket az öröendezés hiánya tart távol Istentől. Életükből hiányzik a dicsőítés. Az Istenben való öröendezés és az afeletti öröm, amit Ő cselekedett, dicsőítést szül szívünkben. „Menjete be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel, adjatek hálát Neki, áldjatek Nevét!” (Zsolt. 100,4).

Némelyek nem tudják, hogy Isten olyan közel kíván lenni népéhez, hogy elküldte az Ő Szent Szellemét, hogy lakozást vegyen nem csupán közel, de Isten gyermekében. Ha megnyitod a szívedet és engeded, hogy betöltsön a Szent Szellem és bemeleítsen téged, hogy tested minden részét tulajdonába vegye, akkor Isten lesz számodra minden, akkor sokkal közelebb kerül hozzád, mint valaha is. Sokkal nagyobb Isten lesz számodra, mint valaha. Amint engeded, hogy lakozását folytassa benned gazdagon, tanít és vezet napról-napra, mind közelebbi közösségbe az Atyával, mind tisztább szentségbe, Isten nagysága egyre láthatóbbá válik. Ő növekedni fog az életedben.

Minél inkább megismered Őt, amint naponta együtt jársz Vele, és minél többet táplálkozol Igéjéből, annál jobban fog növekedni előtted. Amit Istentől tudunk, azt hit által tudjuk. „A hit (húség) hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által (rhémáján – kijelentésén keresztül).” (Róm. 10,17)

Táplálkozz Isten Igéjével. Furcsa dolog az, hogy egyesek még Isten erejét is remélik, de alig törődnek Isten Igéjével. Akik nem becsülik meg Isten Igéjét, azokat Isten nem tiszteli megjelenésével.

Isten Igéje segít nekünk, hogy kitisztítsuk életünkben azokat a bűnöket, amelyek elválasztanak bennünk Istentől. „Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igéjét.” (Zsolt. 119,9).

Mikor Isten erről beszélt nekem, nagyon világosan megmutatta, hogyha ezek a dolgok továbbra is ott maradnak az életben, ha megtűröm a bűnt és megengedem, hogy ott maradjon az életben, akkor Isten ugyanolyan távol marad tőlem. Annyira messze lesz tőlem, hogy Isten nekem csak az a kicsi, jelentéktelen isten lesz, Akiról oly sokan állítják, hogy Őt szolgálják. Az egyetlen módja annak, hogy Isten növekedjen az életben, hogy erőben munkálkodhasson velem az, hogy mindent eltávolítsak az életből, ami Isten és én között van. Ez az egyetlen mód arra, hogy Isten, a nagy „VAGYOK” maradjon az életben, ha az Igéjének világosságában, Szellemének ereje által járok szüntelen, naponta alábbszállok, mindinkább eltűnök öbennem, Akinek növekednie kell.

Neki növekednie kell! Nem azt mondja az Ige: „Ő tudna növekedni, vagy hogy növekedhetne.” Neki növekednie kell! Neki növekednie kell a dicsőségben, a hatalomban és az erőben. Neki növekednie kell az életem uralkodásában!

„Élek, de többé nem én, hanem Krisztus él bennem, amit pedig most (hús)testben élek, Isten Fiának hit(hűség)én át élem, Aki szeret engem és önmagát adta ér(et)tem” (Gal. 2,20)

„Tölts be Szent Szellemmel annyira, hogy a világ ne engem, csupán Jézust láthassa átragyogva rajtam!”

10. Fejezet

Haszontalan szavak és buta (bolond) beszéd

„Azt mondom nektek, hogy minden henye (fölsleges, üres, céltalan, haszontalan) beszédért, melyet az emberek szólnak, számot fognak adni az ítélet napján” (Máté 12,36)

Hogy valaki nem szellemi ember, legjobban, legvilágosabban megláthatjuk haszontalan beszéde, viccelődése és buta szavai által. Aki nem törődik mások üdvével, nem hordozza az elveszettek és szenvedők terhét, semmi sem jellemzi az ilyen embert, az ilyen keresztyént inkább, mint buta beszéde, és lehetetlen viccelődése. Az emberek szemében ez csekélységnek tűnik.

Azonban kevés lelki betegség van, amely annyira pusztít és elterjedt, mint ez.

Isten a buta beszédet a legundorítóbb bűnök társaival sorolja egybe. „cédaság pedig és semmi tisztátalanság vagy kapzsiság (bírvány) még csak szóba se essék köztetek, amint szentekhez illik, se ocsmány, léha szó vagy kétértelműség, amik nem illenek hozzátok, hanem inkább hálaadás.” (Ef. 5,3-4)

Jézus maga jelentette ki: „Ugyanis belülről, az emberek szívéből jönnek elő a gonosz megfontolások, paráználkodás, lopás, gyilkolás, házasságtörés, kapzsiság, rosszaságok, ármány, kicsapongás, rossz szem, káromlás, fennhéjzás, esztelenség! Mindezek a rossz dolgok belülről jönnek elő, és úgy teszik szentségtelenné az embert!” (Márk 7,21-23) A bolondság tehát megfertőzti az embert éppúgy, mint pl. a házasságtörés. Sok olyan ember van, aki soha nem ölne, vagy lopna, de aki még a szószékre is felmegy és nem szégyelli szavai által kimutatni azt, hogy belül meg van fertőzve. Még sohasem láttam, hogy Isten olyan embert használt volna fel hatalmasan a betegek és bűnösök megtisztítására, akinek a szája bolondozásokkal volt tele.

Szórakoztathatják a hallgatókat viceikkel és lehetetlen viselkedésükkel megnevettethetik őket, és amikor elérkezik az alkalom, hogy valóban szabadulást, segítséget vagy áldást kellene adniuk, amikor erre igazán szükség van, kitűnik, hogy nincs semmijük. Azt is megpróbálhatják, hogy szokásos könnyelmű jellemüket egy időre félreteszik és komoly, mély dologról prédikálnak, de a hallgatók nem találnak benne komolyságot. Nincs bennük az a valódi meggyőződés, hogy ezek az Isten szószólói. Olyanok ezek, mint a zengő érc és pengő cimbalom (1.Kor. 13,1).

Nem akarom azt állítani, hogy Isten népének állandóan megnyúlt legyen az arca és ne legyen öröme. Isten gyermeke a legboldogabb ember a világon. Isten azt parancsolta: „Mindenkor örüljete!” (1.Thessz. 5,13).

Annyira boldog Isten népe, hogy kiáltania kell örömében, énekelni, tapsolni, táncolni és nevetni, sőt még ugrándozni is. A következő igehelyek ezekről beszélnek:

„Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!” (Zsolt. 100,1-2)

„Ti népek, mind tapsoljatok, harsogó hangon ujjongjatok Isten előtt!” (Zsolt. 47,2)

„Dávid teljes erejéből táncol az Úr előtt” (2.Sám. 6,14)

„Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.” (Zsolt. 126,2-3)

„Mert az Úr öröme a ti erősségetek.” (Nehémiás 8,10)

Az a hívő ember, akinek nincs öröme, az erőtlenség, szegényes képviselője annak a hitnek, amelyet vall. Az ilyen valószínűleg rövidesen egészen visszaesik, és máshol fogja keresni az örömet.

Nem a magunk erejében való örvendezés ez. Az Úrban való örvendezés ad erőt.

Sokan azok közül, akik a bolond beszéd, túlzó és haszontalan beszédük miatt abba a kísértésbe esnek, hogy túlzónak ítélnék engem, dédelgetett bűnük védelmére kelnek. Azt mondják: tévedés az, hogy a dolgokat olyan túlságosan komolyan vegyük. Ennek védelmére nem találnak bibliai helyet. Az elveszettek megmentése, a szenvedők szabadítása komoly dolog. Aki erre a szolgálatra szentelte oda magát, annak egész szívét, egész értelmét igényli. Sokan magukénak tartják azt a jogot, hogy bármiről beszéljenek és amennyit

csak nekik tetszik. Jobban szeretik viccelődéseiket, értelmetlen mókázásukat és képtelenségeiket, mint amennyire Isten erejét kívánnák az életükbe. Ha ez a te eseted, akkor Isten kénytelen lesz téged nélkülözni.

Isten a megbízottainak szaván keresztül cselekszik ezen a világon. Mikor Jézus itt volt, azt mondta tanítványainak: „A beszédek, amelyeket szólok nektek, Szellem és Élet.” (Ján. 6,63). És a te beszéded mi?

Egyesek azt mondják, hogy a viccelődés elfelejteti velünk bajainkat. Jézus úgy felejtette el a saját bajait, hogy a másokén segített.

Jakab a beszédet egy forrásból jövő vízhez hasonlítja. (Jak. 3,10-11) Azt állítja, hogy a forrás minden időben ugyanazt a vizet adja, nem ad egy ideig édes és máskor keserű vizet. Majd hozzáteszi: „Ki bölcs és értelmes köztetek? Mutassa meg eszményi magatartásából tetteit a bölcsesség szelídségében” (Jak. 3,13)

„Semmi romlott szó a szátokból ne jöjjön ki, hanem csak ami jó, szükséges az építéshez, (azért) hogy örömet adjon a hallgatóknak” (Ef. 4,29). Amely szavak nem hasznosak az építésre, azok haszontalan szavak (hiábavaló, üres, felesleges szavak). Ezek szükségtelenek. Isten a hívő ember szavának hatalmat adott, azért az értékes. Az értéket nem szabad pazarolni.

Jézus azt mondta: „Ámen, mondom nektek, hogy (ha) valaki ezt mondja ennek a hegynek: emelkedj fel és vedd magadat a tengerbe, és nem kételkedik a szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, úgy meg is lesz (annak).” (Márk 11,23).

Ez ad nekünk erőt, hogy hatalommal szóljunk még az élettelen dolgokra is kiterjesztve. Ez ugyanaz az erő, amelyet Jézus használt, amikor szólt a szélnek és a tengernek, és a vihar elcsitult. (Márk 4,39). Ez volt az az erő, amelyet Mózes használt a pusztában, amikor szólt a kősziklához, és előtört belőle a víz. (4.Mózes 20,8).

Józsua is ugyanazt az erőt használta, amikor parancsolt a napnak és a holdnak, hogy álljon meg. (Józs. 10,12-13).

Jézus ugyanennek az erőnek használatát mutatta be, amikor a fügefának azt mondta: „E (világ)korszakban többé senki se egyék rólad gyümölcsöt!” (Márk 11,14). Azt mondta a fának, hogy haljon meg és a fa meghalt!

Ez volt az az alkalom, amikor Jézus gyorsan felruházta mindazokat a tanítványokat, akik hisznek, ezzel a hatalommal és erővel.

Az embereknek, férfiak és nők szavának lehet ilyen ereje, akiknek a kimondott szava a sátánnak minden köteléke alól szabadulást, a léleknek üdvösséget, a testnek pedig gyógyulást hoz. Ezért figyelmeztet Jézus: hogy minden haszontalan, fölösleges szó ítélet alá kerül. (Azok a szavak, amelyek életet és szabadulást jelenthettek volna.) A beszéd, amely az éhes lélek számára kenyérnek van szánva, a szavak halmaza, amely nem volt több, mint ugratás. Ennek a haldokló, éhező és szenvedő emberiségnek a föld színén sokszor visszatartjuk az élet és szabadítás egyetlen forrását, és kenyér helyett követ adunk. A forrásból, amelynek az élet tiszta vizét kellene ontania, habot és bolondságot árasztunk, amely ha nem is mérgező, egyáltalán nem vonzó és nem hasznos. Mit szólsz majd az ítélet napján, amikor cselekedeteink és beszédünk ítélet alá kerül Isten Igéjének mértéke szerint, amely minket figyelmeztet: „Ha valaki szól, úgy tegye, amint Isten Igéjét szólja.” (1.Pét. 4,11). Akik minden áron ragaszkodnak bolondos beszédükhöz, egy fiatal nőcsoporthoz hasonlítanak. Istennek egyik megszentelt gyermeke látta ezt látásban: A nők igen el voltak foglalva, százsorszép koszorúkat fontak, hogy azzal lekössék figyelmüket az embereknek, akik arra mentek. Az emberek nem tudták, hogy utuk egy szörnyű szakadék felé vezet, melybe hirtelen belezuhanak, és szörnyethalnak a mélység szikláján. A nőknek ilyen viselkedése távol volt Krisztus indulatától, aki könyörült a sokaságon.

Nem akarom azt állítani, hogy nincs helye a keresztyén társaságban a humornak, vagy még az Igehirdetésben is.

Sokszor lehet érdekes beszédünk, vagy prédikációnk (humoros), de megszentelt. Gyakran egy kis humor – különösen, ha illusztráció céljából használjuk –igen hasznos lehet, mert fölkelti hallgatóink érdeklődését és figyelmét, és az evangélium üzenetét hazaviszik úgy, hogy felébrednek a lelkek és Istenhez fordulnak. Így használva, nem haszontalan és nem fölösleges.

Sok keresztyén azért beszél annyi haszontalan szót, mert sokat beszél. Annyit beszél, hogy nincs ideje gondolkodni, nincs ideje Isten hangjára figyelni. A buta beszéd könnyen jön. Még csak gondolkoznunk sem kell rajta. Ha bárhol meghallgatunk bármely beszélgetést, egy csomó olyat találunk benne, ami csupa ismétlés. Korszellemünk egy folyton növekvő könnyelműség, amely megnehezíti a komoly gondolkozást, a

bűnösnek és a szentnek egyaránt. Jellemző rá a gyakori közmondás: „Nem kell komolyan venni! Különben belehalsz!” Ilyen korban egész igyekezet és megszentelődés szükséges ahhoz, hogy „megtanuljunk hallgatni,” és ahhoz, hogy várni tudjunk Isten előtt mindaddig, amíg úgy szólunk, amint Isten beszédét és erő lesz benne. De aki bölcs, az megteszi ezt. „Aki visszatartja szavát, az bölcs és értelmes ember.” (Péld. 17,27). „A balgák szája bolondságot legel (követ).” (Péld. 15,14).

A szentség szükséges az erőhöz, mint már láthattuk ennek a könyvnek első fejezetéből. Addig nem teljes a szentség, amíg nem vette teljesen uralma alá a nyelvet. „Hanem, mint ahogy Szent az, aki elhívott titeket, legyetek ti is szentek minden forgolódásokban (beszédetekben).” (1.Pét. 1,15).

Kérlek titeket atyámfiai az elveszettek és a szenvedők miatt, akik csak úgy nyernek szabadulást, ha te felkészítéd magad, hogy elvidd hozzájuk azt. Tegyétek ezt imádkozva megfontolás tárgyává. Szenteld oda ismét magad Istennek! Add Neki oda testedet, mint élő áldozatot. És ne feledd el, se el ne mulaszd a nyelvedet, szádat és hangodat is odaszánni, odaadni!

„A ti szavatok mindig kedves legyen, sóval ízesített...” (Kol. 4,6).

„Óh, Timótheus, amit rád bíztak (az erőt, hogy Isten nevében szólhatsz és szabadulást vihetsz), őrizd meg, kerülj a közönséges üres szóhangzatokat (hiábavaló, értéktelen fecsegést), és a hamisan tudománynak (gnózis) nevezett álismeret ellenvetéseit.” (1.Tim. 6,20).

Azért imádkozom, hogy mindazok, akik olvassák e könyvet, tegyenek rá mindent az oltárra és jussanak el oda, ahol az elveszettek és szenvedők terhét hordozhatják. ...Hogy vessenek félre mindent, ami Isten erejét akadályozza életükben. Isten nélkül is mehet tovább. De ha te Isten útján akarsz járni, akkor őszereinte menj, tedd félre a bolondságot most! Ki a mocsárból! Lépj bele Isten erejének a forrásába!

Ha hiszel benne, teljesítsd Isten feltételeit és megfizeted az árát: tied az összes ígéret!

11. Fejezet

„Szánjátok oda testeteket!”

„Esengek hozzátok, testvéreim, hogy testeteket az isteni irgalmasságon keresztül állítsátok oda élő, szent, Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti istentiszteleti szolgálatotok, mely az igének megfelel.” (Róma 12,1)

Isten sohasem szokott olyat használni, ami nem az övé. Csak azt használja, amit átadtunk Neki! Odaszentelt, megszentelt dolgokat, az Ő rendelkezésére félretett dolgokat használja. Akarod, hogy Isten használjon téged? Akkor add neki a testedet! Tökéletesen szánd Neki és ajánld fel Istennek! Azon a testen, amelyet nem szántak tökéletesen oda Istennek, és amelyet nem adtak át Neki teljesen, afölött többé-kevésbé még a sátán, vagy az „én” uralkodik.

Kétségtelen az, hogy különleges alkalmakkor, bizonyos módon odaszánták magukat az Úr országa terjesztésére. Abból a tényből azonban, hogy Isten nem használhatja őket, - nyilvánvaló, hogy Isten nem fogadta el őket.

Nem azért utasította el őket az Úr, mert nincs szükség munkásokra. Maga Krisztus parancsolja, hogy imádkozzunk, hogy több munkás küldessék ki: „mert az aratni való sok, de a munkás kevés.” (Máté 9,37).

Nem alkalmatlanságuk miatt utasította vissza őket Isten, hiszen ő gyakran használ kevésbé tanult egyéneket. Péter és János, akiket Isten hatalmasan felhasznált, „írastudatlan és közönséges” emberek voltak (Csel. 4,13).

Mózes nehezen beszélt.

„Nézzetek csak vissza elhívátásokatok *idejére*, hogy nem sokan *voltatok* hús szerint bölcsek, nem sokan hatalmasok, nem sokan előkelőek. Ellenkezőleg, Isten azt választotta ki, ami ostoba a világban, hogy a bölcseket megszégyenítse, ami a világban erőtlenséget, azt választotta ki Isten, hogy megszégyenítse azt, ami erős és azt választotta ki Isten, ami a világban nem nemes, ami megvetett, sőt a nem levőket, hogy hatástalanná tegye azt, ami van, hogy Isten előtt egy hús se dicsekedhessen.” (1.Kor. 1,25-29). Azt gondolod, hogy alkalmatlan vagy? Bizonyos tekintetben mindenki alkalmatlan.

Egy fiatalember megtért. Igen vágyakozott az utcai összejöveteleken biznyságot tenni Isten végtelen kegyelméről és nem tudott, mert dadogott. Isten szeretete és az a vágya, hogy Neki szolgálhasson, térdre kényszerítette Őt. Isten meghallgatta kiáltását és segített rajta. Evangélista prédikátor lett és minden évben a nagy New-York-i sátoros összejöveteleknek legfőbb szónoka lett.

Hogy elfogadható áldozat lehessen, ahhoz nem kell erős test, még szépség sem! David Brainardnak, az amerikai indiánok nagy misszionáriusának megmondták, hogy tuberkulózisban fog meghalni. Megmondták neki azt is, hogy életbemaradásának egyetlen lehetősége a teljes pihenés. Ő azonban vette azt, amije volt, s az oltárra tette elfogadható áldozatul. Isten előtt arccal a földre borult és így kiáltott: „Adj nekem lelkeket, vagy halj meg.” Majd felkelt és kiment ahhoz a néphez, amelyet Isten szívére helyezett. Szolgálatára éveken át termékeny volt és közülük ezreket nyert meg Krisztus számára.

Ha Isten visszautasít valakit, annak egyetlen oka az, hogy az áldozat nem elfogadható.

Isten az elfogadható áldozatot két feltételhez köti:

Szentnek és hibátlannak kell lenni!

Ami nem szent, az utálatos Isten előtt! Az Istennek hozott és följánlott áldozat, amelyeket a világ szokásai és bűnei bemocskoltak, éppen úgy elfogadhatatlan áldozat, mint Jeruzsálem szent oltárán Antiokhus Epifanes parancsára bemutatott disznó! (És. 66,3).

Ami az Övé, annak nemcsak vasárnap és az imaórákon kell az Övének lenni, hanem minden héten hét nap és hét éjjel. Kikötés nélkül kell azt az oltárra vinni! Mikor odaadjuk, így kiáltson a szívünk: „Egyszer s mindenkorra lemondok minden hatalomról. A Tiéd, hogy használj, vagy mellőzd, vagy megsemmisítsd! Bármilyen tehetsz velem, mert a Tiéd! Ha rejtett imaszolgálat, személyes biznyságtétel, igen Uram! Ha saját házámban használod, rendben van. Ha messze, tengeren túlra viszel idegen országba, és ellenséges nép közé, ha meg kell halnom hitemért üldözőim keze által, vagy ha élnem kell olyan körülmények között, amely rosszabb a halálnál, akkor is a tied ez a test! Tégy velem amint Neked tetszik! Tápláld vagy éheztesd!

Fagyassza bár a messze észak hidege, vagy szenvedjen afrikai forróságot, dicsérjék vagy megalázzák, teljesen a Tied!” Ez az elfogadható odaszentelés, mintha Istennek egy ív papírt nyújtunk át, amelyet már lent aláírtunk és azt mondjuk Neki: „Töltsd ki úgy, amint Neked tetszik! Ez lesz a szerződéselem egész életemen át való szolgálatomra.”

Nem lesz tökéletes az áldozatunk, ha Isten Szellemének bizonyos hívására, vagy szavára, mikor halljuk azt, igennel vagy nemmel válaszolunk. Egész szívvel való elhatározás kell ahhoz, hogy Isten akaratát cselekedjem egész életemben, legyen az bármi, és kerüljön bármibe! Ez a felismerése ennek az Igének: „Többé nem a magatoké vagytok!”

Ha csak kis mértékben hozod az áldozatot, akkor kevés áldásod, kevés erőd lesz. Ha azonban valósággal akarsz megtapasztalni Isten erejének ingyenes áradatát, akkor oda kell szánnod a testedet, mint egy élő áldozatot, szent és elfogadható áldozatként Istennek!

12. Fejezet

Isteni természet részesei

„Továbbá, *hogy* ezeken át értékes és igen nagy ígéretek kaptunk ajándékkul, hogy rajtuk keresztül, miután attól a romlástól elmenekültetek, melyet a világban a kívánság okoz, isteni természetet közölhessen veletek.”

„Amelyek által értékes és a legnagyobb ígéretek ajándékozta azért, hogy ezek által részesei legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljete a romlottságtól, amely a kívánságban van e világban.” (2.Péter 1,4).

Isten erő. Nincs más jó erő ezen a világon, csak az, amely Istentől (-ből) ered. Mikor Krisztus testben a világra jött, kijelentette, hogy ereje Istentől (-ből) ered. „Semmit sem teszek önmagamtól.” (Ján. 8,28). „A Fiú semmit sem cselekedhet önmagától.” (Ján. 5,19). „... én az Atyában vagyok és az Atya énbennem. A beszédek, amelyeket nektek mondok, nem magamtól mondom, hanem az Atya, Aki énbennem lakik, Ő cselekszi ezeket a dolgokat.” (Ján. 14,10).

Miután elmondta Krisztus Ján. 14,10. versében nyomatékos kinyilatkoztatását, tanítványaihoz fordulva ezt az ígérést mondta: „Ámen, ámen, azt mondom nektek, az, aki bennem hisz, ugyanazokat a munkákat fogja tenni, melyeket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat is fog tenni, mert én az Atyához megyek.” (Ján. 14,12).

De miként Jézus munkája és termékenysége az Atyában való maradástól függött, a mi cselekedeteink és gyümölcsözésünk is a Benne való maradásunktól függ. „Maradjatok Bennem, én is bennetek maradok. Miként a szőlővessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a szőlőtőkén marad, úgy ti sem, ha nem maradtok Bennem.” (Ján. 15,4).

„Nélkülem (Rajtam kívül) semmit sem cselekedhettek.” (Ján. 15,5).

A szőlővessző részese a szőlőtökének. Ugyanaz a nedv van benne. Egy ugyanazon anyagból van. Ugyanazok a levelei. A gyümölcs ugyanaz. A kérge ugyanaz. Része a szőlőtökének. Mindaddig, amíg a vessző a tőkén marad, azt teszi, amit a töke. Amikor azonban szétválasztódik a tőkéől, levágják. Többé nem képes azt tenni, amit a töke. Az életadó nedv áradása megszűnt a vesszőben és már nem részese a szőlőtöke természetének. Mert a szőlőtőke természete a gyümölcsözés, a lemetszett szőlővesszők erre nem képesek.

Az ágakat lemetszhetik és beolthatják!

Minket *bűnösöket*, akik kegyelemből üdvözülünk, Isten Igéje a vad olajfa ágaihoz hasonlít, melyek be lettek oltva.

A beoltás által részesei lettünk a gyökérnek és zsrjának. (Róma 11,7) Ha jól végzik az oltást és semmi sem zavarja a nedvkeringés megindulását, az ágaknak hamarosan olyan lesz a külsejük, mint a fa többi ágának.

Milyen kiválóság! Isteni természet részeseivé lettünk téve úgy, hogyha látnak minket, Jézust lássák meg bennünk, annyira Hozzá hasonlóan, hogy azokat a cselekedeteket cselekedjük, amiket Jézus cselekedett. Az isteni természet részeseivé lennünk csupán az ígéretek által, az ígéretekben való hit által lehet. Az isteni természet hatásosságának leszünk részeseivé, amint gyakoroljuk magunkat a Szellem ajándékaiban és annak lényegében, amikor a Szellem gyümölcseit megteremjük. A Szent Szellem adományainak gyakorlása által Isten bemutatja az ő csodatevő erejét.

„Mivel pedig a kegyelemajándékok aszerint, hogy mire kaptunk kegyelmet, különbözők, *mindenki a maga kegyelemajándékát forgassa*: aki prófétálást kapott, használja azt, ahogy a HIT MÉRTÉKE engedi” (Róma 12,6).

Ez a titka, bármilyen munkát végezzünk is az Úrért, a hit arányában (mértéke szerint) cselekedjük azokat.

A kis hit ilyen: Az ág alig él, a nedv alig jut el a szükséges részekbe, alig jut rajta keresztül. Egy pár zöld levél van rajta, az ígélet pedig az, hogy gyümölcs is lesz.

Több hit: Több az isteni természetből és több gyümölcsözés.

Sok hit: Bővülő élet! Az életadó nedv az ág minden részében szétárad, a gyümölcs súlya egész a földig lehúzza azt.

Aki isteni természet részesévé lett, az Krisztus szelíd és alázatos természetében is részesedik. Krisztus természetének szeretete és könyörületessége láthatóvá válik tetteiben és mindennapi életében. Finomság,

kedvesség, jóságosság, hosszútűrés és békesség. A szolgálatban való örvendezés, az önmegtagadás (mértékletesség), mindez természetévé válik annak, aki az isteni természet részesévé lett. Nem ilyen volt a te természeted, de amint Krisztus természetének részesévé lettél, akkor ezek foglalják el a régi dolgok helyét, amely a te saját emberi természeted volt.

Ha isteni természet részesévé lettél, akkor a Szent Szellem vezetése, követése által lesz bölcsességed. Nem olyan bölcsesség, amely emberi csupán, nem megfigyelés által szerzett bölcsesség, hanem a Szellem által vezetett olyan bölcsesség, amely megfoghatatlan azok számára, akik nem értik a Szellem vezetését. Olyan bölcsességed lesz, mely Isten bölcsességéből származik. Amikre szükséged van és amiket másként nem tudhatsz meg, Isten maga jelenti meg neked.

Lesz erőd, mert Isten erő! Jelek és csodák követnek. A betegek meggyógyulnak, a sánták járnak, a rák eltűnik parancsodra. A vakok látni fognak, a süketek hallanak. Az emberek szívének titkai megjelentetnek, hogyha szükséges. A lelkeket felrázza a szellemi halálból, és mint új teremtményeket Isten országába vezeti őket. Még azok közül is, akiknek fizikai élete megszűnt, Isten akarata folytán újra életre kelnek.

Istennek nincsenek kedvencei. Mindenki számára ugyanaz az ára az erőnek. És ugyanaz az erő mindenkié, aki kész megfizetni az árat. Akik hit által veszik Krisztus „...Igen nagy és becses ígéreteit”, egész szívükkel hiszik azt, hogy Isten pontosan azt gondolja, amit mond, így isteni természet részeseivé lesznek.

Megnyílik számunkra az ajtó a hit újabb megtapasztalásai felé, amely megtapasztalások legmerészebb elképzeléseinket is felülmúlják.

13. Fejezet

Egyéni dolgok

Ez volt a tizenegy pont. Hiszem, hogy Isten megelevenítette számodra és felhasználta azokat, amint elmondtam neked, hogy önmagához közelebb vonjon téged oda, ahol a csodatevő isteni erő ott lesz az életedben.

Bizonyára többször gondolkoztál azon, mi az a két dolog, amely annyira személyes volt. Ez a fejezet a személyes dolgokkal foglalkozik. Nem mondhatom el neked, mi az a két dolog, mert a szívem mélyén úgy érzem, hogy Isten nem engedi, hogy elmondjam. De amint olvasod ezt a könyvet és a Bibliát, és imádságban az Úr előtt várakozol, bizonyos vagyok abban, hogy te is találsz néhány „egyéni dolgot” a saját életedben.

Azért imádkozz, indítson fel az Úr, hogy elmondhasd: „...nekilendülök (nekifeszülök) a kitűzött cél felé törekszem, Isten fölfelé (el)hívásának a pályadíjára (jutalmára) Krisztus Jézusban” (Fil. 3,14).

Mindaddig igyekezz, míg Isten az életedben csodatevő erejével nem kezd el munkálkodni. Komolyan törekedj az Isten előtti tökéletességre és az Ő tökéletes akaratára.

„Azok, akik tehát bevégeztek (végcélra török) vagyunk, erre gondoljunk és ha valamiben másféleképpen gondolkodtok, Isten majd ezt is feltárja nektek” (Fil. 3,15).

Ez az Ő ígérete.

Sohasem tudhatod, mi volt az a két dolog, amelyre Isten rámutatott, mint személyes, dédelgetett bűnökre, amelyeket megnevezett neked. Neked a te saját dédelgetett bűneidet kell felismerned, amelyek visszatartanak attól az erőtől, amelyet Isten akar adni neked!

Amint utaztam, mint evangélista és mint lelkipásztor is, sokszor tapasztaltam azt, hogy a legtöbb embernek dédelgetett, kényeztetett és éveken át takargatott bűnei vannak. Pál így határozta meg: „A megkönyékező bűn.” (Zsid. 12,1) A te „megkönyékező” bűnöd. Azt is mondja az apostol, hogy félre kell tenni, ha a verseny után jutalmat akarunk nyerni.

„Félretéve minden akadályt és a megkönyékező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.”

Kedves emberek, akik eredményes lelkimunkások lehettek volna, megkeseredtek a túlságosan nagy terhek miatt, amit nem dobtak félre. Már réges-rég kiestek a versenyből, kételkedővé váltak, még Jézus szavaiban is kételkednek, amelyek a „jelek”-re vonatkoznak és az erőben, amelyet Isten a hívőknek ígért, hogy azokat cselekszi majd a tanítvány, amelyeket Jézus. Sokan azon a ponton vannak, hogy már a reményt is feladják, hogy valaha is megismerik Istent az Ő erejének teljességében. Ne add föl! Vonulj félre egyedül Istennel. Keresd Őt komolyan, bármely áron, hogy jelentse ki neked a te kedvenc bűnödöt. Maradj addig, amíg meg nem mutatja neked, hogy mi az az életedben, amitől meg kell tisztulnod, mielőtt Isten erejét megtapasztalhatnád.

Egyszer egy gazdag ifjú jött Jézushoz. Szerette volna tudni, mi volt lelki élményeiben a hiba. Annyira nyugtalanította ez, hogy valósággal szaladt és Jézus lábai elé borult. Mikor ezt kérdezte: „Mít kell cselekednem?” Jézus azt felelte: „Egy dologra van szükséged...” Ekkor Krisztus az ifjú kedves, kedvenc bűnére tette rá az ujját és megmondta neki, miként szabadulhat meg attól. (Márk 10,21). Amint keresed az Úr arcát, ne feledd: Ő mindig hűséges, hogy rátegye az ujját a te kedvenc bűnödre, miként a gazdag ifjúnak tette. Ha elmulasztod azt a bünt az oltárra tenni, akkor te is megszomorodva mész el, miként az az ifjú. Ha Isten beszél hozzád, akármilyen halkán szól is, engedelmeskedj Neki! Hagyd el azt a kedvenc bűnödöt és maradj tovább Istennel. **Az a te kedvenc bűnöd, amit nem szeretnél, ha a prédikátor kiprédikálná.** Ez az a bűn, ami miatt mindig mentegeted magad. Ez az a bűn, amelyről nem ismered el, hogy bűn, mégis úgy szereted cselekedni, hogy senki se tudja meg. Ez az a bűn, mely a legkönnyebben rabul ejt. Ez az a bűn, amelyet mindig védelembe veszel. Ez a bűn az oka, hogy szellemi életed egét kétség és bűnbánat borítja, valahányszor érzed, hogy Istennel kapcsolatra van szükséged.

Ez az a bűn, amelyet leginkább nem akarsz feladni. Ez az a bűn, amelyről azt hiszed, olyan kicsi, hogy Isten alig látja, mégis olyan nagy, hogy te bizonyosan nem tudnál élni nélküle.

Mégis ez az a bűn, amelyet el kell dobnod, másképpen kiesel a versenyből.

Végül ez az a bűn, amelyről állandóan azt akarod elhitetni magaddal, hogy csak gyengeség csupán. Légy őszinte, és nevezd bűnnek! Ne nevezd a féltékenységet éberségnek. Ha fősvény vagy, ne mondd, hogy takarékos vagy. Ha a büszkeség bűnében élsz, ne öltöztess fel önértetnek. Ha azok közé tartozol, akik az igazságot mindig elcsavarják, mondd ki, hogy az, ami nem igaz, az hazugság! Meg vagy kötözve valamilyen perverz, makacsul gonosz démonnal? Vigyázz, mert szilárdságodra még büszke is leszel.

Ha téged körülvevő bűn a kívánság, ne mentesd magad azzal, hogy csak túlságosan temperamentumos természetű vagy.

A kritizálást ne nevezd a szellemek megítélésének, ne mond, hogy jó emberismerő vagy. Ingerlékeny természetű és zúgolódó vagy? A sátán azt mondja neked: ideges vagy és a te helyzetemben az ingerlékenységen nem lehet változtatni. Jöjj csak barátom! Légy csak önmagad és Isten előtt becsületes! Nevezd pontosan nevén, hogyha az bűn. Akkor nevezd bűnnek, és térdelj le Isten előtt és kérd, hogy szabadítson meg tőle és tegyen győztesé téged.

Sokan azzal mentegetik magukat az ő „kis” bűnük miatt, hogy azt mondják: „Mindenki ezt teszi”. Ne feledd, te nem utánozhatod mások hibáit. Honnan tudod, hogy Isten hányszor szólt már hozzájuk azok miatt a dolgok miatt. Ne légy engedetlen, mint azok!

És ha még Isten nem szólt nekik azon dolgok miatt, jusson eszedbe Jézus intelme Péterhez: „Mi közöd hozzá, te kövess engem.”

A megszentelődés szorosan összefügg a személyes dolgokkal. Jelenti életünkben a száz és egy csekélységnek földadását, olyan dolgok fölszámolását, amelyek önmagukban nem nevezhetők bűnnek, amelyek azonban ha ott maradnak, Krisztus helyét foglalják el. Pl.: Sok keresztyénnek nevezett ember azt mondja, hogy nem olvassa annyit a Bibliát, amennyit kellene, mert annyira el van foglalva, hogy nincs ideje az olvasásra. Ugyanakkor jut idő az összes napilap viccrotára, több magazin és történetek olvasására. Egy a következtetés csupán: ezek a viccek, képesújságok és elbeszélések sokkal fontosabbak számukra, mint Isten beszéde. Ezek a dolgok kiszorították Krisztust azoknak az embereknek a szívéből. Lehet ilyen olvasmány önmagában is bűnös természetű. De a legtöbb nem káros (ez ma már egyre kevésbé igaz) – kivéve, hogy kiszorítja Krisztust. A keresztyének ezreinek sokkal több erejük lenne, ha azt az időt, amelyet a futballmeccs, vígopera, az örökös szerelmi drámák hallgatásával töltenek el, inkább Isten hangjára való figyelésben, magányosan, az imakamrában töltenék imádságban. Ezek is azokhoz az apró rókákhoz tartoznak, amelyek a szőlőt tönkreteszik, és Isten népét megrabolják a gyümölcsözéstől. Mennyivel több erő lenne azoknak az életében, akik a televíziós készülék előtt töltött idejüket (a meccsek nézésével) térdeiken küzdve a sátán elleni harcban töltötték volna, „a levegőbeli hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, akik a magasságban vannak.” (Ef. 6,12). Persze, ezek nem járnak színházba.

Nem mindig a durva, brutális bűnök azok, amelyek Istentől elválasztanak. Tulajdonképpen azok a bűnök tartják Isten ajándékait távol az emberektől, amelyeket mindenki tesz. De akik az elveszettek és Krisztust elutasító kárhózatba rohanó világ terhét hordozzák, akik cselekszik azt, amit Krisztus megígért nekik, hogy cselekedni fognak, akiknek szolgálatát jelek követik és akik szabadulást visznek a szükségben levőknek, ők már régen félredobták ezeket a dolgokat.

Pontosabban mondhatod úgy, hogy gyülekezetünkben majdnem mindenki cselekszi ezeket a bűnöket. Azt azonban ne feledd, hogy miközben ezeket a dolgokat teszik, ők is azon tűnődnek, miért nincs náluk Isten csodatevő ereje, és miért nem gyakorolják a Szellem ajándékait? Ugyanezek közül sokan még azt sem tudják, hogy készek-e az elragadtatásra? Többször, amikor a Jézus visszajöveteléről prédikáltam, kihívtam az embereket, akik nem tudják, hogy Krisztus visszajövetelére készen vannak-e? Ilyen alkalmakkor meglepett engem, milyen nagy számban vannak olyanok, akik magukat keresztyénnek nevezik, még Szent Szellemmel teljes emberek is voltak közöttük. Világos, hogy sok úgynevezett „szent” élete nem eléggé győztes élet ahhoz, hogy tudhatnák, hogy az elragadtatásra készen vannak-e? Az ilyeneknek nem lehet állandó csodatevő erejük. Egyszer, másszor lehet imameghallgatásuk, de az idő, amelyben élünk, és a körülöttünk levő világ többet kíván tőlünk. Te nem követheted ennek a tömegnek a példáját! Egy valaki van, Akinek az élete példa számunkra. Ez az egyetlen: Jézus! Vannak, akik nem fogadják el a szentség tanítását, melyről ez a könyv szól. Nincs mentegetőzés! A könyvben mindenütt Jézus szavát idéztem. Ha te nem egyezel meg vele, a legfőbb ideje, hogy vizsgálj meg magad, és kezdj Istennel megegyezni! „Vajon járhatnak-e ketten együtt, ha nem egyeztek meg?” (Ámos 3,3). Ha Istennel akarsz járni és Isten erejének a munkáját akarod az életedben, itt az idő, hogy megegyezz Vele. Ha Istennel teljesen egyetértesz, akkor ezáltal némelyekkel ellentétbe kerülsz, de jobb Istennel megegyezni még akkor is, ha ezáltal másokkal kerülsz ellentétbe, akiknek más a véleményük, akiknek véleményét valamikor nagyra becsülted. Ma sokan inkább másoknak, vagy

önmaguknak akarnak tetszeni, nem az Úrnak. Minden ember elérkezik egyszer a válaszóthoz. Isten emberei, az Erő emberei, a századok folyamán érkeztek ehhez a válaszóthoz, s azt az utat választották, amelyik nehezebbnek látszott, amely üldöztetést, szenvedést és erőt jelentett. Mások is a válaszóthoz érkeztek, és azt az utat választották, amely a legvonzóbbnak látszott, és rájöttek, hogy az az út gazdagsághoz, népszerűséghez és pusztulásához vezet. Az öreg Lót a jobbikat választotta. Ott volt a bővizű völgy, közepén a gazdag Sodoma városával. Ez bizonyára könnyebb volt, mint az érdes, magányos szikla. Biztosra vette, hogy megfér a völgyben lakó emberek között, a saját dolgai után néz csupán és nem vesz részt azoknak bűneiben. És még a végén Isten is „igaz ember”-nek nevezte őt, de nem volt isteni ereje. Még annyi ereje sem volt, hogy megmentse Szodoma pusztulásától egész családját, mert úgy tűnt nekik, mintha tréfálna. (1.Móz. 19,14)

Ez az út még mindig nyitva áll azok számára, akik ezt akarják választani. De hála Istennek, hogy van jobb út! Ezt az utat jelzi Mózes lábnyma, „aki hit(hűség)gel tagadta, amikor nagy lett, hogy a fáraó lányának fia, mert inkább választotta azt, hogy együtt szenvedje el a rosszat az Isten népével, mint a vétek egy ideig tartó élvezetét,” (Zsid. 11,24-25) És József, aki mikor ugyanehhez a válaszóthoz érkezett, azt választotta, hogy tisztán megőrzi magát, bár ez azt jelentette, hogy éveket kellett börtönben töltenie, reménytelen szabadulását csak lelkében remélte.

Dániel, aki rabszolgaifü volt, elutasította, hogy a király borát igya, és aki később is megtartotta az Istennel való találkozást, bár ez azt jelentette, hogy az oroszlánok vermébe vetik. Ezek az emberek nemet mondtak a sátánnak, hogy Istennek igent mondhassanak. Mózes lemérte az örömeiket és a kincseket, amelyeket Egyiptom nyújthatott és Isten elhívását, és az elhívás mellett döntött. Tudta jól, hogy a bűn gyönyöre csak ideig való. Mózes az Isten gyalázatát többre becsülte. Helyes értékelési érzete volt. Milyen sokakból hiányzik ez ma! Azt gondolják, hogy az a nagyobb gazdagság: Egyiptom, Hollywood, Broadway és a Wall Street gazdagsága. Mindaddig, amíg nem mondtunk nemet a világnak, lehetetlen igent mondani Istennek. Akiknek a gondolata földi dolgokkal van tele, gyorsan azt tanácsolnák Mózesnek, hogy igen rosszul választott, mivel olyan sokat adott fel olyan kevésért. De Mózes megkapta a jutalmat. Ő Isten barátja lett, aki szemtől-szembe beszélt Istennel. Az arca ragyogott Isten dicsőségétől, hogy az emberek nem voltak képesek reá tekinteni. Istennel kéz a kézben dolgozott, hárommillió népet vezetett ki a rabságból a szabadságra, és alkalmakként csodálatosan látta a szabadulásokat. Annyira tartotta őt Isten keze, hogy nemzetségeikben nem volt beteges. (Zsolt. 105,37)

Valóban ez az a jutalom, amelyet ma keresünk, hogy képesek legyünk üdvösséget és szabadulást vinni az emberekhez. Isten sokaknak adja ma ezt a jutalmat, azoknak, akik hallották az Ő hangját és engedelmeskednek a hívásnak. Akik nemet mondtak a világnak és igent az Istennek.

Ezekben a napokban is mondja Isten: „Keresek közülük valakit, aki falat falazna és a törésre állana élém az országért, hogy el ne pusztítsam, de senkit nem találtam.” (Ezékiel 22,31) Isten ma ilyen embereket keres. Isten szentsége azt követeli, hogy ítéletet bocsásson erre a gonosz világra. Az ítélet áradatát csak az igazak jelenléte tartja vissza. Mózes a törésre állt Izrael fiaiért és megmentette életüket (2.Mózes 32,10-11). Ábrahám a törésre állt Lótért és annak családjáért, mikor Szodomában voltak. Ha Lót egy csomó igaz embert gyűjtött volna maga köré, akik az ő bizonyágtételére tértek volna meg bűneikből (Lót hatására), akkor Lót is odaállhatott volna a törésre egész Szodoma városáért. (1.Mózes 19)

A mi nemzedékünk, akik között élünk romlott, hasonló ahhoz, amelyben Lót élt. Ez egy bűnbeteg, ítéletre szánt nemzedék. Isten már kijelentette az ő haragját mindazokra, akik részt vesznek a világ gonoszságában ebben a korszakban.

De Isten nem gyönyörködik az ítéletben. Mint a régi időkben, most is keres valakit – bárkit, férfit, vagy nőt – , aki tudja és akarja annyira szeretni az embereket, hogy meghozza a szükséges áldozatot és odaáll a törésre, hogy feltartóztassa az ítélet árját, mialatt felemeli hangját és könyörög a népnek, hogy meneküljön az elkövetkezendő haragtól.

A világ már készíti a színpalakat „az emberi történelem utolsó nagy fejezetéhez”. Hamarosan felhúzzák a függönyt az utolsó rettenetes felvonás előtt. Jön a nagy nyomorúság időszaka, amikor Isten haragja kiömlik mérték nélkül erre a romlott világra (amelyből az utolsó igaz ember is elragadtatott). A felhők gyülekeznek! Villámlik, mennydörög. Már érzik a szélnek rohanása, amely megelőzi a vihart, egyre gyakrabban és egyre erősebben. „emeljétek fel szeméiteket és szemléljétek meg a földterületeket (térsegeket), hogy már fehérek az aratásra.” (Ján. 4,35) Sürgős, mint még soha, hogy Isten szolgálja az aratást helyezze mindenek elé, hogy munkálkodjék, mert az éjszaka jön, amikor senki nem dolgozhat. Itt az ideje, hogy Istennek minden erejét használatba hozzuk, hogy annyi embert megmentsen, amennyi csak lehetséges, a drága aratásra, mielőtt kitör

a vihar. Itt az ideje, amikor nekem, és neked meg kell keresnünk a törést, ahova Isten szerint állnunk kell, és ott hűségesen álljunk.

Milyen szomorú volt, amikor Isten reménykedve szétnézett, egy embert keresett, aki a törésre állna, és továbbra is azt mondta: „Nem találtam senkit sem!” „Ezért kiöntöm az én haragomat rájuk és megemésztem őket haragomnak tüzeiben.”

Isten még mindig keresi azt az embert, aki a törésre állna! Még mindig munkásokat keres aratásába”. Ugyanazt a jutalmat ígéri, ugyanazt a fizetést azoknak, akik utoljára jönnek, mint akik az első órában jöttek el, akik a napnak hevét és harcát szenvedték. Annyit kér csak összesen, hogy hívására gyorsan válaszolj, és hűséges légy akarata teljesítésében!

Istennek erre a hívására „IGENNEL” válaszolsz? Add Neki mindened! Fogadd el az ő legjobbját: csodatevő, lélekmentő erejét az elveszettek megszabadulására, a betegek és a szenvedők szabadulása érdekében.

Az igaz Ábeltől kezdve mostanáig sokat tettek az emberek szabadítása érdekében Istennek szent emberei, férfiak és nők. De amint Isten Igéjébe nézek, látom Istennek hatalmas ígéreteit és azokat a csodákat, amelyeket cselekedtek bizonyos alkalmakkor, amikor valaki el merte hinni. Meg vagyok győződve, hogy látható marad, mit tud cselekedni Isten azzal az emberrel, vagy asszonnal, aki végig Vele jár az úton, és szívében sohasem kételkedik. Milyen óriási erő áradna az ellenség megrontása, a sátán ellen, ha egy nagy sereg férfi és nő elhatározná, hogy rááll Isten ígéreteire és hisz Istenben és csodatevő erejében.

Te lehetsz egy abból a nagy seregből.

Mikor Isten egy embert keres, jelentkezel önként?

LESZEL TE, EZ AZ EMBER?